

MICHEL CAMDESSUS REIVINDICA LA DOCTRINA SOCIAL DE L'ESGLÉSIA EN UN ACTE DE CARITAS I LA FUNDACIÓ JOAN MARAGALL

La resposta més creïble a la crisi

Agusti Codinach

Per primera vegada Càritas diocesana de Barcelona i la Fundació Joan Maragall han organitzat conjuntament un acte públic. L'objectiu ha estat reflexionar plegats al voltant de la crisi econòmica i oferir un cert horitzó d'esperança davant de la greu situació actual. També ha estat ocasió de reivindicar la Doctrina Social de l'Església. Un dels ponents «estrella» ha estat Michel Camdessus, exdirector del Fons Monetari Internacional i membre del Consell Pontifici Justícia i Pau. Durant la breu estada a Barcelona, Camdessus ha portat un missatge d'esperança i algunes receptes: calen reformes a tots els nivells i, en aquest sentit, seria bo inspirar-se en la Doctrina Social de l'Església. P 3-4

«Vaig alertar de la crisi financera, però no em van escoltar»

«Pensem com n'és d'important la família per a la societat!»

«El papa Francesc és una gràcia de Déu al món»

Units per fer front a l'exclusió social infantil

La Fundació Pere Tarrés ha presentat la campanya solidària «Cap infant sense colònies», que té com a objectiu garantir l'accés a l'educació en el lleure dels infants en situació de pobresa. Les peticions de beques rebudes per la Fundació s'han incrementat un 120% en els darrers dos anys com a conseqüència de la crisi econòmica. Enguany la campanya compta amb la col·laboració de Càritas diocesana de Barcelona. La iniciativa espera atendre uns 2.200 infants i adolescents aquest estiu a tot Catalunya. P 16

Fundació Pere Tarrés

Samuel Gutiérrez, premi Lolo de Periodisme Jove

Álvaro de la Torre

P 6

Víctor Gutiérrez / AVAN

Mons. Enric Benavent és el nou bisbe de Tortosa

Després de cinc mesos de seu vacant, la diòcesi de Tortosa ja té bisbe titular. Es tracta de Mons. Enric Benavent Vidal, fins ara bisbe auxiliar de València. Nascut a Quatretonda (València), té 54 anys i és doctor en Teologia per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. P 20

Sumari

- P 5 El jesuïta Guillermo Ortiz parla del Papa
- P 10 Reflexió sobre la Llei de Dependència
- P 23 «Any de la Fe», per Paco Jiménez
- P 24 Trobada interdiocesana «Vida Creixent»
- P 25 Nou centre per a persones sense llar

Editorial

Solitud i silenci en l'Any de la Fe

Celebrem la Solemnitat de la Santíssima Trinitat: tres persones distintes i un sol Déu veritable. El papa Francesc afirmava: «El misteri de la Trinitat és més un ambient vital que circumda la fe del nostre poble que un objectiu específic de discursos racionals. Més que les nostres paraules, el que han de ser trinitaris en les nostres homilies són els nostres gestos, les nostres imatges, l'espai de temps que dediquem a cada persona divina» (Homilia en el Congrés Eucarístic Nacional, Corrientes 2/09/2004). I d'aquest sentit trinitari, n'és una bona mostra el seu magisteri. Les homilies i al·locucions del Sant Pare —ben pastorals, viscudes i didàctiques— solen seguir un esquema ternari. Coincidint amb aquesta Solemnitat celebrem la Jornada *Pro Orantibus*, per a les persones consagrades contemplatives, en el context de l'Any de la Fe que fou convocat pel papa emèrit Benet XVI. Recordem que la dedicació principal de l'ancià Pontífex emèrit des de la seva històrica renúncia és precisament la pregària, tal com va anunciar: «Voldria servir de tot cor la Santa Església de Déu amb una vida dedicada a la pregària.» Els contemplatius són aquells que s'immergeixen en l'amor de Déu, un Déu que en el seu dedins és trinitari. El lema de la Jornada d'enguany és «Centinelles de l'oració». És un recordatori agraït envers les persones consagrades contemplatives «que dediquen tot el seu temps únicament a Déu en la solitud i el silen-

ci, en oració constant...» (*Perfectae caritatis*, 7), però és també un estímul perquè tots els cristians que vivim immersos en el món dediquem llargues estones a cultivar la solitud i el silenci personal. Mons. Vicente Jiménez, bisbe de Santander i president de la Comissió Episcopal de Vida Consagrada, convida també com a signe de gratitud a ajudar econòmicament els monestirs en les seves necessitats materials; diu: «Sabem que els monjos i monges són persones que pel seu habitual silenci i discreció no solen demanar, però es fan ben mereixedores de les nostres almoines i generositat, i ens pagaran amb escreix tot abastant del Senyor gràcies i benediccions de molt més valor.»

Demanem també en aquest diumenge que l'Esperit Sant il·lumini les passes del bisbe electe de Tortosa, Mons. Enric Benavent i li doni encert per pasturar la diòcesi que té encomanada, alhora que el felicitem de tot cor.

Programació especial Ràdio Estel Diumenge dia 26 de maig del 2013

A les 12.00 del migdia, Ràdio Estel transmetrà des del monestir de Pedralbes de Barcelona la missa polifònica corresponent a la festa de la Santíssima Trinitat, durant la qual l'agrupació coral Arts Nova de Barcelona interpretarà Bach i cant gregorià.

I a les 17 hores, en directe, des de la Sagrada Família de Barcelona, transmissió de la Missa de l'Any de la Fe.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: J. M. Alimbau, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, Montserrat Esteve, Jaume Gabarró, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Paco Jiménez, Justo Lacunza, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Anna Pérez, Josep M. Puigjaner, Quique, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Teresa Solà, Sebastià Taltavull, Pere Tena, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 125 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

La millor denominació d'origen

Dins les nostres comunitats cristianes ens haurem de plantejar sempre com ser sal que doni bon gust i sortir del desgast i la inèrcia que sovint es pateix. Hem de fer passos decidits de cooperació que ens facin vèncer l'aïllament i l'autosuficiència, fer possible una atenció a les persones més compartida i més repartida. El camp de l'evangelització és tan ample que les accions a dur a terme han de ser complementàries i recolzades per tots. Pensem, però, que l'únic salvador és Crist.

No hi ha dubte que el bon gust que hem de donar sempre ha de comptar amb un fonament inalterable que és la presència i l'acció de l'Esperit en nosaltres. Només dona bon gust el qui troba

bon gust en allò que vol comunicar perquè d'ell ho ha rebut com a do. El gust per les coses de Déu té aquest sabor inconfusible i qui el té —aquesta és la saviesa com a do de l'Esperit— el contagia quasi bé sense adonar-se'n; s'arriba a identificar tant amb ell que, quan es manifesta, la persona ha adquirit una força interior i exterior ben definida. Podrà dir: «Ja no sóc jo qui visc, és Crist qui viu en mi.»

Aquest és l'element clau que unifica la nostra vida i ens fa sensibles a contemplar-ho tot amb els ulls del Déu-Amor i endinsar-nos-hi com ens ho ha mostrat Jesús en l'encarnació, i com és viscut en l'Església per tantes persones que ho han descobert

i, en la pregària i l'acció, ho viuen cada dia amb senzillesa.

La pastoral de conjunt, com a signe de comunió, pot ésser una manifestació lluminosa de la unitat interior que dona el seguiment de Jesús. Per això, no és tant la suma o juxtaposició d'activitats que per separat es programen a cada lloc ni tampoc el pretext de fer-ho perquè sempre s'ha fet, sinó la unificació d'esforços que ajudin a simplificar les estructures per tal de posar-les al servei de les persones. El camí vàlid és fer-ho amb consciència de missió i no de protagonisme, amb la voluntat ferma de viure aquell esperit de servei que només l'amor pot explicar.

Seguiu el seu blog

**Sebastià Taltavull
Anglada**
Bisbe auxiliar de
Barcelona

Acció i pensament d'Església en temps de crisi

Càritas diocesana de Barcelona i la Fundació Joan Maragall organitzen un acte conjunt de reflexió i anàlisi

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Per primera vegada en la seva llarga història, Càritas diocesana de Barcelona i la Fundació Joan Maragall han organitzat conjuntament un acte públic. L'objectiu ha estat reflexionar plegats al voltant de la crisi econòmica i intentar oferir un cert horitzó d'esperança davant de la greu situació actual. Acció i pensament d'Església units contra la crisi. L'acte, celebrat el 7 i 8 de maig passat amb el títol *Les veus de l'Església en temps de crisi*, ha consistit en dues taules rodones. La primera ha analitzat la crisi des de la perspectiva de l'economia aplicada i la sociologia, posant l'èmfasi en les tendències generals i, alhora, en l'afectació sobre la pobresa a Catalunya. La segona ha estat més centrada en l'aportació de l'Església, i més concretament en la seva Doctrina Social.

El bisbe Sebastià Taltavull, que va presentar i moderar la primera sessió, va manifestar que la presa d'una consciència més solidària i més cristiana ha de dur necessàriament a intentar trobar solucions concretes: «Aquesta crisi ens demana posicionaments clars i valents, que porti més fets que no paraules.» El bisbe auxiliar de Barcelona va recordar també que, davant de la crisi, la Doctrina Social de l'Església esdevé una eina privilegiada que ens pot dur cap a una economia de comunió, basada en la lògica del do, amb la persona i la seva dignitat en el centre d'atenció i actuació. «La Doctrina Social de l'Església ens fa posar els ulls fixos en el Senyor —va afegir—, als peus del crucificat, per baixar de la Creu a tots els crucificats d'avui.» És l'Evangeli posat al dia, va recordar, i, citant Benet XVI, va resumir el programa del cristià amb aquestes paraules: «Un cor que veu on es necessita amor i hi actua en conseqüència.» «La veu de l'Església i les veus dels cristians —va afirmar també— han de ser en aquest moment un incentiu que ens desinstal·li i ens emmeni a compromisos concrets. Seure a la taula de l'Eucaristia, en la qual escoltem la Paraula de Déu i compartim el més gran que tenim, que és Jesús, no pot ser de cap manera la taula d'uns privilegiats, sinó que tothom s'hi ha de poder seure.»

Horitzó d'esperança amb matisos

L'economista Josep Oliver i el sociòleg Sebastià Sarasa van ser els ponents principals de la primera jornada. Davant de les xifres esfereïdores que dia rere dia enfonsen l'ànim de la ciutadania i de les institucions socials, Oliver i Sarasa van intentar il·luminar una mica aquesta greu problemàtica i apuntar, tot i les dificultats, cap a un cert horitzó d'esperança.

«No hi ha cap solució màgica —va començar dient l'economista Josep Oliver—. En el millor dels casos ens

esperen sis o set anys molt durs, però si tothom a Europa ho fa bé, ens en podem sortir.» El catedràtic de la UAB va explicar la complexitat d'una crisi que no ha estat només financera, sinó que al nostre país està també molt vinculada amb la globalització i l'en-deutament extern. «D'aquesta crisi —ha afegit Oliver amb una bona dosi d'humor— o en sortim alemanys, o en sortim malament.»

La ponència de Sebastià Sarasa va ser molt més estadística, amb dades que posaven en relleu una tendència creixent en els últims anys: la democratització del risc de la pobresa. «A partir de la crisi —ha assenyalat—, la pobresa afecta també les classes socials mitjanes que abans eren benestants.» I ha afegit: «I també s'ha multiplicat la gent que viu al dia.» El sociòleg ha assegurat que gairebé dos milions de persones viuen avui a Catalunya sota el llindar de la pobresa, que afecta sobretot, arran de la crisi, famílies amb fills menors. «Darrere de cada xifra —va recordar el bisbe Sebastià Taltavull— hi ha un rostre, una persona. No ho oblidem mai!»

La realitat descrita pel Dr. Sarasa la coneix molt bé Càritas diocesana de Barcelona. Com a introducció a la jornada, Carme Trilla, cap d'Acció Social de l'entitat, va fer una breu radiografia del tres eixos que ocupen actualment la seva atenció prioritària: ocupació, cronificació de la pobresa en petita infància, i habitatge. El tema de l'habitatge és dels que més preocupa avui l'entitat d'Església, que en el darrer any i mig ha ofert el seu servei de mediació a més de 1.500 famílies. Una altra de les realitats que ocupen l'atenció de Càritas és la irrupció, cada vegada amb més força, de noves formes de pobresa. «Augmenten els col·lectius en grans

«La Doctrina Social de l'Església ens fa posar els ulls fixos en el Senyor, als peus del Crucificat, per baixar de la creu a tots els crucificats d'avui»

dificultats econòmiques i aquesta és una tendència ens ha de generar perplexitat i ens ha de mobilitzar», va reivindicar Carme Trilla.

Doctrina Social de l'Església

La segona sessió de les Jornades *Les veus de l'Església en temps de crisi*, moderada per Joan Rigol, ex president del Parlament de Catalunya, va comptar amb la intervenció de dos reconeguts ponents internacionals: el cardenal Renato Martino, president emèrit del Pontifici Consell per a la Justícia i la Pau; i Michel Camdessus, exdirector del Fons Monetari Internacional. Tots dos van parlar amb propietat sobre les perspectives de la crisi des de la Doctrina Social de l'Església.

El cardenal Martino, que va ser també durant 16 anys el representant de la Santa Seu a les Nacions Unides, va explicar a bastament l'acció humanitzadora de l'Església arreu del món, sostinguda no en la seva força política, sinó en la seva força moral. «L'afany de l'Església pel bé comú de la humanitat —va dir— caracteritza la seva missió

en l'àmbit internacional.» El president emèrit de Justícia i Pau va descriure les diverses branques que componen la Doctrina Social de l'Església: defensa dels drets humans; acció a favor de la promoció del dret al desenvolupament; i promoció del dret a la pau i la resolució de conflictes. El purpurat, format com a diplomàtic de la Santa Seu, va afirmar finalment que la Santa Seu «és un autèntic testimoni de la dignitat de l'home, i en aquesta missió seva, no es cansarà de buscar el consens de les nacions de bona voluntat en els grans temes de la justícia i la pau».

La conclusió a les Jornades la va posar el cardenal Lluís Martínez Sistach, la veu del qual ha estat precisament, en els últims mesos, molt present a la plaça pública en favor dels més desfavorits. Darrerament, per exemple, el cardenal ha reivindicat amb insistència un pacte d'Estat per afrontar la greu problemàtica de l'atur solucionar així les causes de la crisi. «La veu de l'Església en temps de crisi econòmica i de sofriment per part de moltíssimes persones i famílies —va afirmar— ha de ser una veu que faci prendre consciència de la fraternitat humana, que tots som germans i Déu és Pare nostre. Això significa que compartim els nostres béns espirituals i materials amb els que en tenen més necessitat, no només com una exigència de caritat, sinó també de justícia.» L'arquebisbe de Barcelona va assenyalar que la solidaritat és la millor expressió de «la nostra fe i del nostre amor». I va acabar dient: «La veu de l'Església en aquest temps de crisi ha de ser la proclamació i difusió de la Doctrina Social de l'Església, que pot ser una bona alternativa a la crisi econòmica i financera que vivim, per tal de trobar solucions i per tal d'evitar que un cop superada la crisi no hi tornem a caure.»

Agustí Codinach

«La Doctrina Social de l'Església és la resposta més creïble als problemes del món»

Michel Camdessus, exdirector del Fons Monetari Internacional i membre del Consell Pontifici Justícia i Pau

Carme Munté

Per superar la crisi financera, calen reformes estatals, europees i internacionals. I primer de tot, no perdre l'esperança i ser optimistes de cara al futur. Són algunes de les receptes que l'economista Michel Camdessus ha volgut transmetre en la seva breu visita a Barcelona. L'exdirector del Fons Monetari Internacional, president d'honor de les *Semaines Sociales de France* i membre del Consell Pontifici Justícia i Pau ha portat un altre missatge encara: la reforma financera hauria d'inspirar-se en la Doctrina Social de l'Església. Camdessus parla clar, però reconeix que de vegades, al llarg de la seva trajectòria, han estat molts els que no han fet cas del que els deia.

El 1995 vostè ja va alertar del perill d'una crisi bancària com l'actual. Quins senyals hi havia?

El primer indici va ser la crisi de Mèxic, el primer país que es va finançar àmpliament a través dels mercats internacionals. Els préstecs eren en dòlars, i en el moment en què el pes es va devaluar, no van poder assumir el deute. Ens vam adonar que el món havia canviat: s'havia *finançaritzat*. Vam veure que el problema de Mèxic podria ser el de molts altres països més tard i que calia prendre mesures per regular i organitzar els mercats financers i bancaris.

Què va fer el Fons Monetari Internacional per evitar la crisi?

És una institució potent, amb gent de gran qualitat intel·lectual, fortament consagrada a la seva tasca, però és en mans dels seus socis. I els seus socis són els estats. El Fons Monetari Internacional va alertar de la crisi financera i va instar a canviar l'arquitectura financera del món, però no va ser escoltat. No culpem el metge, quan el malalt el crida massa tard. Quants cops al llarg de la meua trajectòria en el Fons Monetari Internacional he hagut d'explicar que la por que tenim del metge fa que una malaltia que es podria guarir amb tres aspirines, sis mesos després, requereixi una cirurgia de camp de batalla!

A Catalunya i a l'Estat espanyol vivim amb especial cruïlla els efectes de la crisi, i estem subjuguats

a un deute pel qual paguem uns interessos enormes.

És veritat que la situació d'Espanya és molt difícil. Durant massa temps ha viscut certa eufòria i ha deixat l'economia en mans del totxo i el turisme. S'ha endeutat molt per a coses útils i d'altres que ho eren menys. Aquí hi ha hagut, com a França, malbaratament, corrupció i negligència en la gestió pública. Quan la crisi esclata, cal molt de temps per recuperar-se. Moltes persones viuen gràcies a la solidaritat familiar. La força de la família a Espanya fa que aquest país resisteixi més bé que altres, però hi ha moments que els recursos fins i tot de la família s'esgoten. En un moment en el qual s'ataca la institució familiar, pensem l'important que és per a la societat!

Per què es rescata els bancs i no les persones?

Cal ajudar els bancs perquè si els deixem caure llavors la crisi sí que seria més greu. El que és lamentable és que hagin pogut arribar a una situació tan complicada que faci que el seu rescat costi tant al país. És obvi que els qui en tenen més han de pagar més impostos, però també es requereix una utilització molt responsable dels recursos públics.

«El papa Francesc és una gràcia de Déu al món»

Com es veu des d'Europa l'anhel sobiranista de Catalunya?

Els somnis d'independència existeixen a molts llocs del món, com també els somnis jacobins d'unitat. En un moment en el qual ens adrecem cap a una Europa més integrada, penso que en aquestes dues visions oposades hi ha molt de miratge. Una crisi com aquesta hauria de dur-nos a deixar-nos de miratges i mirar plegats com cooperar per al bé de tothom.

Desitja una Europa més unida?

Sí, la desitjo per al bé de Catalunya, d'Espanya i de França. L'Europa del futur la veig unida perquè, si no, deixem d'existir com a entitats a tenir en compte des del punt de vista internacional. Si no, davant de països com la Xina o l'Índia, no existirem, no se'ns farà cas i continuaran aixafant-nos.

Ens pot donar quatre receptes

per sortir de la crisi?

Com que es tracta d'una crisi mundial, europea i estatal, hem d'actuar en els tres àmbits. Com a crisi de la globalització i de la finançarització del món, requereix institucions potents, regles en l'àmbit internacional, i un canvi de model de desenvolupament per fer-lo sostenible. Si continuem amb el ritme actual, en 25 anys necessitarem dos planetes per alimentar el món. Així mateix, cal recuperar els dos principis bàsics sobre els quals s'ha construït Europa. D'una banda, la responsabilitat i la democràcia participativa: una democràcia que mira el que passa i preveu el futur. En segon lloc, la solidaritat, en el sentit que qui pugui contribueixi a paliar el patiment dels més vulnerables. Finalment, hem d'estar esperançats i veure la crisi com una oportunitat de canviar els nostres comportaments, de millorar les regles de convivència i, amb una mica de sort i l'ajuda de Déu, de deixar als nostres fills un món una mica millor.

Quin paper hauria de tenir la Doctrina Social de l'Església en la reforma?

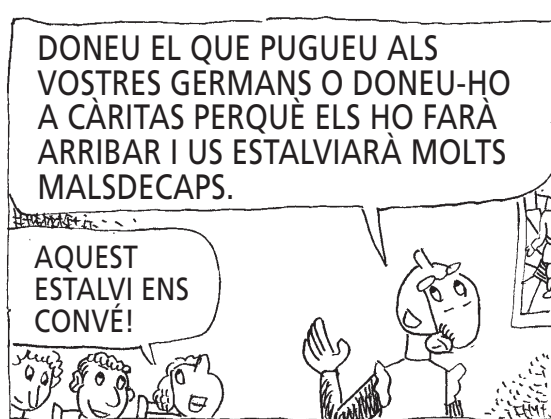
Al llarg dels meus tretze anys en el Fons Monetari Internacional, he tingut ocasió de dialogar amb tots els dirigents del món, intel·lectuals, forces espirituals, *think tank*, i he descobert de manera claríssima que la Doctrina Social de l'Església, basada en un respecte tan gran a l'home i la seva dignitat, és la resposta més global, més forta, més creïble als problemes del món.

Quina és la contribució del Consell Pontifici Justícia i Pau?

Després de l'encíclica *Caritas in veritate*, de Benet XVI, que demanava una autoritat pública mundial, en el Consell Pontifici Justícia i Pau hem fet un pas més. Veient que els problemes financers són mundials, hem suggerit la necessitat d'unes regles, mètodes i institucions. L'Església avui no vol ser directora de consciència del món, vol conversar amb el món, i així mirem de contribuir a aquesta conversa.

Com valora l'elecció del nou papa Francesc?

El papa Francesc és una gràcia de Déu al món. I ho és per diferents motius. La seva elecció ha posat fi a l'eurocentrisme que patia l'Església. És el primer Papa que ha gosat dir-se Francesc, el sant que millor ha vist Crist en els pobres i s'ha sentit cridat a reconstruir l'Església a partir de les seves runes. Per tant, podem esperar canvis importants en el seu govern, introduint, per exemple, més col·legialitat, transparència, senzillesa. En aquest sentit, és molt significatiu que parlant tant del Regne de Déu. En els darrers segles s'ha vist l'Església com una monarquia a imatge dels regnes d'aquest món. El papa Francesc ens parla del Regne de Déu, d'una Església segons el model de Crist.

«No hi ha barreres entre el papa Francesc i la gent»

Guillermo Ortiz, jesuïta argentí, coordinador dels programes en castellà de Ràdio Vaticana

Mercedes De La Torre C.

El sacerdot argentí Guillermo Ortiz, responsable actual dels programes en castellà de Ràdio Vaticana, va conèixer el 1977 Jorge Mario Bergoglio —ara papa Francesc— quan era el provincial de la Companyia de Jesús a l'Argentina: després Bergoglio va ser el seu rector i formador. El pare Guillermo Ortiz destaca la modalitat pastoral del papa Francesc, en què «no hi ha barreres entre ell i la gent», i considera que un Papa llatinoamericà «pot significar un aire nou per a l'Europa ferida».

Què li agradaria destacar de l'elecció de Jorge Mario Bergoglio com a Successor de l'apòstol Pere?

Impressiona des del començament perquè és una persona de Déu realment; et refereix a Jesús, a Déu, a la Companyia, a l'espiritualitat ignasiana, sense cap barrera entre ell i la gent. Això és una cosa molt distintiva d'ell que he vist ara com a Francesc, com a Papa, millorat i potenciat per l'experiència pastoral. Per exemple, el primer diumenge del seu pontificat va anar a celebrar a la parròquia de Santa Anna dins del Vaticà amb la gent. Després va sortir a saludar, com un rector, no només a la gent que havia anat a missa, sinó que va sortir del Vaticà per la porta de Santa Anna al carrer i es va estar 30 minuts saludant la gent.

Cal tenir en compte la seva modalitat pastoral. La gent pregunta que si això que veiem és un principi pastoral d'ell. Des que el conec, com a formador i com a rector, i després el que he sentit d'ell a l'arxidiòcesi de Buenos Aires, predica que hem de «sortir, no ser cristians de sagristia, sortir cap a l'altre, sortir cap al germà, buscar l'altre, especialment el germà fràgil, feble, ferit». A més, en la seva intervenció a les congregacions generals abans del conclave, hem sabut que va dir que l'Església no ha de ser autoreferencial, que l'Església ha de sortir enfora per predicar Jesucrist; no s'ha de quedar amb Jesucrist perquè el converteix en infecund, ha de sortir cap enfora amb Jesucrist.

I diu el mateix de cadascú. He de sortir, la referència no ha de ser jo mateix; la referència ha de ser Crist i Crist em convida a sortir cap a l'altre. El mateix diu de l'Església, de la Companyia de Jesús, com un principi que està en el nucli del que ha estat la V Conferència de l'Episcopat Llatinoamericà i Caribeny (CELAM) el 2007, on ell va ser el responsable de la redacció del document. Molts bisbes m'han dit aquí, a Ràdio Vaticana, que sense la presència de Jorge Mario Bergoglio no hauria estat possible el document d'Aparecida.

El papa Francesc ha regalat el document d'Aparecida a diversos caps d'Estat, quin aspecte es pot preveure que apliqui com a pastor de l'Església universal?

A Aparecida s'han superat els antagonismes, pel que fa a la teologia de la cultura, on continua sent el centre

la persona humana, la que pateix; però el pobre convertit en pelegrí i la V Conferència del CELAM inspira la gran missió continental, que és una missió permanent que té com a centre la conversió pastoral. Aquesta conversió pastoral de què parla Aparecida és precisament una característica que jo vull destacar en Bergoglio, que és sortir cap a la gent. Els cardenals que van escollir el Papa són els que, si se'm permet dir-ho, generen aquesta revolució. És l'Església, no és ell. Els cardenals generen aquesta revolució portant un home de Déu que ja per la seva pròpia personalitat es posa a l'alçada dels altres. A l'Argentina no volia per res del món que li diguessin cardenal, ni monsenyor, ell volia que li diguessin pare i ell es considerava un sacerdot.

Quan apareix al balcó, immediatament després d'haver estat escollit, diu «Bisbe de Roma» i demana pel bisbe emèrit. Es posa a l'alçada dels altres bisbes. No nega, afirma que l'Església de Roma és la que presideix en la caritat les Esglésies al món. Es posa a l'alçada dels altres bisbes, els cardenals són bisbes. A Buenos Aires Francesc feia servir l'autobús i també puja a l'autocar amb els cardenals que van de Santa Marta al conclave... quan ell torna ho pot fer en el papamòbil, però torna amb els cardenals. Francesc, fins avui, no s'ha traslladat de Santa Marta al palau pontifici. Això no és que sigui essencial, però són gestos.

Què podem esperar del ponti-

«No és un home sol, és un home que ve acompanyat per tots aquells pobres amb els quals treballava a l'arquebisbat de Buenos Aires a les barriades de la misèria»

ficat?

Crec que aquest pontificat serà una transparència de Crist. És a dir, el veurem amb totes les limitacions humanes perquè el papa Francesc és un home, però ens atansarem a l'Evangeli, a Crist. Necessitem l'Evangeli al nostre temps, on toquem fons en unes crisis que, més que econòmiques, són ètiques. És el que l'Església sempre ha predicat sobre l'enorme dignitat de la persona humana, del germà que tinc al davant i de la importància de treballar pel bé comú, pel bé de tothom. I això per a tothom, no només per als catòlics.

Quins elements podrà aportar un Papa d'Amèrica Llatina a l'Església universal?

Per exemple, en les seves paraules el Diumenge de Rams va parlar de l'alegria. Va ser la primera paraula, i va dir

que l'alegria no és per tenir coses. Va recordar la seva àvia, que deia que la mortalla no té butxaques; no ens n'endurem res, perquè l'alegria del cristià és la trobada amb una persona, amb Jesucrist. Això és Aparecida, la trobada amb una persona, amb Crist, deixebles missioners de Crist per la trobada amb Ell, com va dir Benet XVI en el discurs d'Aparecida.

Europa és una Europa en crisi total. Torno a repetir-ho: és més una crisi ètica, moral i cultural que econòmica. L'econòmica és gravíssima perquè la gent pateix molt, però les arrels van més enllà. Un Papa llatinoamericà pot significar un aire nou per a la vella Europa ferida, molt estimada per Llatinoamèrica. Crec que vivim una sorpresa molt agradable. Veurem coses molt boniques, però no ens hem d'oblidar de la creu. Francesc ho sap, ho ha dit des del començament, i ho va recordar una vegada més quan Benet XVI va dir als cardenals: «Vosaltres sou prínceps d'un Rei crucificat.» I ell parla de la creu i demana que preguem per ell.

Seria bo que amb aquesta imatge que ens dona Francesc de l'Església acabéssim per donar la responsabilitat de la vida catòlica al Papa i als bisbes i, en darrer cas, als sacerdots i a les monges per sentir-nos una família, per sentir-nos una comunitat. Ja ho sabem i ho sentim amb Francesc. No és un home sol, és un home que ve acompanyat per tots aquells pobres amb els quals treballava a l'arquebisbat de Buenos Aires a les barriades de la misèria.

Samuel Gutiérrez, premi Lolo de Periodisme Jove

El redactor de «Catalunya Cristiana» parla de la seva feina com d'una autèntica benedicció de Déu

Redacció
Madrid

Samuel Gutiérrez Aparcero, periodista de *Catalunya Cristiana*, va rebre el 16 de maig passat el premi Lolo de Periodisme Jove, concedit per la Unió Catòlica d'Informadors i Periodistes d'Espanya. El guardó porta el nom de l'escriptor i periodista Manuel Lozano Garrido, «Lolo», beatificat l'any 2010 i considerat un referent per als periodistes catòlics. El premi és un reconeixement als joves periodistes que treballen al servei de la veritat. Precisament, l'estatueta porta gravada la frase del mateix Lolo «la veritat és el cor de la paraula».

Samuel Gutiérrez Aparcero (Sant Feliu de Llobregat, 1977) és redactor del setmanari *Catalunya Cristiana* des de l'any 2000. És llicenciat en Periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona. Va iniciar la seva carrera professional a través de col·laboracions a la revista *VaiVé*, a Ràdio Sant Feliu i al Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat durant els anys 1996 i 1998. Després va fer pràctiques externes a Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya i va col·laborar en la revista *La Veu del Carrer*, durant el curs 1998-1999.

Amb motiu del conclave que va escollir el nou papa Francesc, Samuel Gutiérrez es va desplaçar a Roma per cobrir com a enviat especial de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel els importants esdeveniments del Vaticà després de la renúncia del papa Benet XVI.

En rebre el guardó, Samuel Gutiérrez va parlar de la seva trajectòria a *Catalunya Cristiana*, un mitjà de comunicació «familiar, senzill, evangelitzador», i que li ha permès al llarg d'aquests anys «poder treballar al servei de la veritat i de l'Església, cooperar en la construcció del Regne»,

Alvaro de la Torre

Els dos guardonats, Samuel Gutiérrez i Pedro J. Rodríguez.

«Sóc dels que pensen que el periodista cristià té l'exigència evangèlica, com la tenia el beat Manuel Lozano Garrido, de restar sempre obert a deixar-se sorprendre per Déu»

la qual cosa «ha estat i continua sent per a mi una autèntica benedicció de Déu».

L'altre guardonat amb el premi

Lolo de Periodisme Jove va ser Pedro J. Rodríguez, editor d'Informatius de Telemadrid. Pedro José Rodríguez Rabadán és llicenciat per la Universitat

Complutense de Madrid. La seva trajectòria professional està vinculada a la televisió i la ràdio des dels seus inicis: RNE, Cadena COPE i Popular TV. A 13TV va dirigir i va presentar el programa *De Hoy a Mañana*.

Actualment edita Telenoticias 2 de Telemadrid, on ha editat altres informatius, dirigit la secció de Nacional i presentat programes informatius. Va ser guardonat amb el premi del Club Internacional de la Premsa al Millor Periodista Jove.

«Sempre resulta agradable que et reconguin la tasca realitzada. Més encara si és un reconeixement que no has buscat i si es tracta d'una tasca discreta, sense massa incidència pública i en un mitjà més aviat modest, com és *Catalunya Cristiana*. Malgrat aquestes característiques aparentment tan poc cridaneres a la llum del món, els confesso que per a mi el millor premi ha estat poder treballar en un mitjà així: familiar, senzill, evangelitzador... Poder treballar al servei de la veritat i de l'Església, cooperar en la construcció del Regne, ha estat i continua sent una autèntica benedicció de Déu.

Els anys d'exercici d'aquesta bona professió han estat tota una escola de vida. He après moltíssim. Cada entrevista, cada reportatge,

cada gran o petit esdeveniment eclesial cobert ha estat ocasió de creixement. No només professional i humà, sinó també espiritual. En ocasions, fins i tot, davant d'alguns entrevistats o en alguns actes he arribat a sentir que em trobava, com Moisès, davant de «terra sagrada». És a dir, davant del misteri mateix del Déu vivent. De fet, si alguna cosa m'apassiona d'aquesta professió és la possibilitat de descobrir el rostre i la presència de Déu en les persones i esdeveniments amb les quals em vaig topant. És el que els teòlegs anomenen «encarnació continuada». No em negareu que això és tot un privilegi! És un privilegi, per descomptat, però també una gran responsabilitat. T'obliga a restar ben unit a la font, a Jesucrist, per poder després reconèixer-lo en

les persones i en els esdeveniments. El Senyor, deia Teilhard de Chardin, «t'interpel·la per fora i t'il·lumina per dins». Aquest és l'exercici que com a periodista em sento cridat a fer contínuament. Confesso, però, que massa sovint perdo aquesta perspectiva i em deixo guiar per altres coordenades... *Mea culpa* i tornem a començar. Com passa amb l'experiència del pecat, el drama no és haver caigut, sinó renunciar a aixecar-se, o més encara, a deixar-se aixecar. Sóc dels que pensen que el periodista cristià té l'exigència evangèlica, com la tenia el beat Manuel Lozano Garrido, de restar sempre obert a deixar-se sorprendre per Déu. Lolo n'és un bon exemple, fins i tot enmig de la malaltia i del dolor. I precisament perquè va mantenir sempre viva aquesta

il·lusió, amb alegria, ha esdevingut un gran referent per als periodistes catòlics.

El papa Francesc, en l'audiència que pocs dies després de la seva elecció va concedir als periodistes, va parlar de les grans similituds que hi ha entre la tasca dels periodistes i la missió de la mateixa Església. En tots dos casos, deia, hi ha un servei a la veritat. Heus aquí la clau hermenèutica d'una professió que, en els últims temps, ha estat sotmesa massa sovint als interessos personals o del mercat. El periodisme és servei. Servei a la veritat. I els periodistes som instruments. Traduït al llenguatge evangèlic, «som tan sols uns servents: hem fet només el que havíem de fer».

(Paraules de Samuel Gutiérrez després de rebre el guardó)

Madrid

La vida contemplativa, oasi de silenci i pregària

L'Església celebra la Jornada «Pro Orantibus»

Redacció
 Madrid

El diumenge 26 de maig, solemnitat de la Santíssima Trinitat, se celebra la Jornada *Pro Orantibus*, amb el lema «Sentinelles de la pregària. Vida contemplativa en l'Any de la Fe».

L'Església vol que en aquest dia es pregui pels consagrats i consagrades en la vida contemplativa, a més de prendre consciència, valorar i agrair-ne la presència. Un dels objectius d'aquesta jornada és donar a conèixer la vocació específicament contemplativa i promoure iniciatives pastorals per incentivar la vida de pregària i la dimensió contemplativa en les Esglésies particulars.

Amb motiu d'aquesta celebració, el bisbe de Santander i president de la Comissió Episcopal de Vida Consagrada, Vicente Jiménez Zamora, ha escrit un missatge en el qual destaca: «Les persones contemplatives vigilen com sentinelles dia i nit igual que les verges prudents l'arribada de l'espòs amb l'oli de la seva fe, que encén la flama de la caritat. Els monjos i les monges són a l'Església sentinelles de la pregària contemplativa per a la trobada amb l'Espòs Jesucrist, que és l'essencial.»

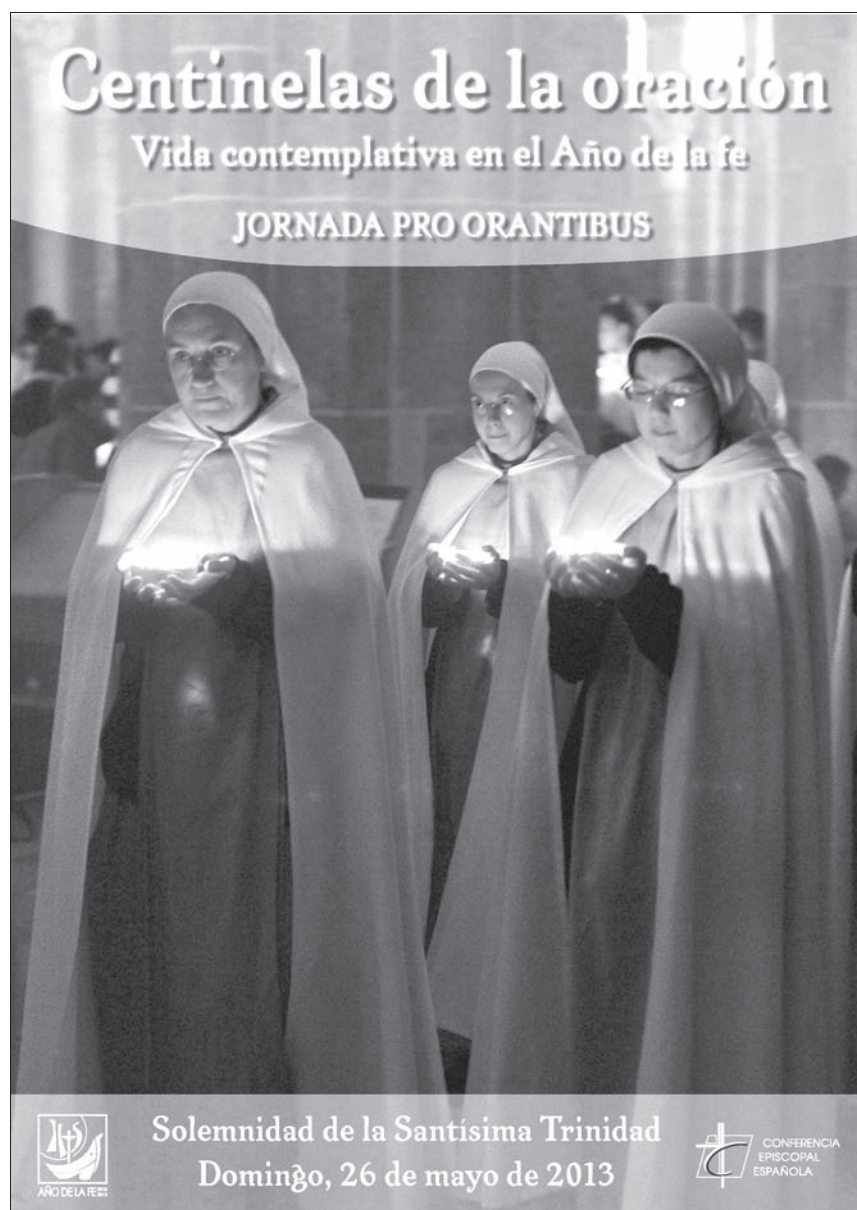
Mons. Jiménez recorda que els monestirs són «un oasi de silenci orant i eloqüent. Són escola de pregària profunda sota l'acció de l'Esperit Sant. Són espais dedicats a l'escolta atenta de l'Esperit

Sant, font perenne de vida, que omple el cor amb l'íntima certesa d'haver estat fundats per estimar, lloar i servir».

En el seu missatge, considera que les persones contemplatives sempre «apunten al que és fonamental i essencial. (...) Representen una crida providencial a viure la vocació de caminar pels horitzons il·limitats del que és diví».

El bisbe també demana ajudar econòmicament els monestirs en les seves necessitats materials, ja que «sabem que les monges i els monjos són persones que, pel seu habitual silenci i discreció, no acostumen a demanar; però són ben creditors de les nostres almoines i generositat, i ens pagaran amb escreix, i ens aconseguiran del Senyor gràcies i benediccions de molt més valor».

«Les persones contemplatives representen una crida providencial a viure la vocació de caminar pels horitzons il·limitats del que és diví»

Augmenta el nombre de catòlics al món

OMPRESS / Madrid

S'ha presentat l'Anuari Pontifici 2013, que és a la vegada directori catòlic, guia geogràfica i reflex en paper de les variacions numèriques de l'Església catòlica al món. S'hi recull el nombre dels cardenals amb les seves dades biogràfiques, les diòcesis del món per ordre alfabètic amb els seus bisbes i nombre de catòlics, sacerdots, batejos..., l'elenc de Conferències Episcopals, els organismes del Vaticà i la Cúria romana, les congregacions religioses masculines i femenines amb els seus superiors i el nombre de religiosos i cases, i les institucions d'ensenyament catòlic al món.

Juntament amb l'Anuari Pontifici s'ha presentat també l'Anuari Estadístic de l'Església 2011. De les dades recollides de tots dos es pot fer un esbós del creixement de l'Església al món. Del 2010 al 2011, el nombre de catòlics ha augmentat un 1,5%, passant de 1.196 a 1.214 milions; un augment proporcionalment superior al de la població mundial, que està en

l'1,23%. El 17,5% d'aquesta població mundial és catòlica. El 2011, els catòlics es distribuïen per continents d'aquesta manera: el 16% a l'Àfrica, el 48,8% a Amèrica, el 10,9% a Àsia, el 23,5% a Europa i el 0,8% a Oceania.

Pel que fa a les diòcesis i la seva estructura, el nombre de bisbes ha passat, del 2010 al 2011, de 5.104 a 5.132. I durant l'any 2012, i fins a l'elecció del papa Francesc, s'han erigit onze noves seus episcopals, un vicariat apostòlic i una prefectura apostòlica.

En el darrer decenni el nombre de sacerdots, tant diocesans com religiosos, ha augmentat arreu del món en 8.351, si bé aquest augment no ha estat homogeni. El nombre de sacerdots augmenta a l'Àfrica i a l'Àsia, a l'Amèrica es manté i baixa a Europa, amb una disminució del 9%. Els religiosos professos sacerdots augmenten fins a més de 55.000, i baixen en canvi el de religioses, que descendeixen arreu del món en 79.000 a causa d'Europa i Amèrica. Si bé a l'Àfrica augmenten un 28% i a l'Àsia un 18%.

Salamanca

Cursos d'estiu de la Comissió Episcopal de MCS

SIC / Salamanca

La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social organitza a Salamanca en les dues primeres setmanes del proper mes de juliol dos cursos d'estiu que s'imparteixen a la Universitat Pontifícia.

En aquesta edició 2013 ofereix el curs *Comunicación corporativa en entornos multimedia* (de l'1 al 5 de juliol). I *Diseño y desarrollo de proyectos on line con wordpress* és la segona proposta (del 8 al 12 de juliol).

Comunicación corporativa en entornos multimedia subratlla com a objectius del curs adquirir les bases conceptuals i tècniques per concebre projectes professionals de comunicació en línia de manera eficaç. També facilita familiaritzar-se amb la tecnologia de diferents tipus de gestors de contingut per a la creació de pàgines dinàmiques. El curs proporciona els fonaments elementals de disseny i programació per a la concepció i manteniment de mitjans en línia (pàgines webs, blogs, etc.). La direcció l'assumeix el professor Fernando Martínez Vallvey, doctor de la Facultat de Comunicació de la UPSA.

El curs *Diseño y desarrollo de proyectos*

online con wordpress facilita conèixer els fonaments de comunicació i la interacció a l'entorn *on line*. Igualment, aprofundeix en el coneixement de les principals característiques i eines de les xarxes socials, blogs i *microblogging*. La realització del curs dota per dissenyar un projecte de comunicació en xarxes socials. Correspon als doctors de la Facultat de Comunicació de la UPSA, Juan Ramón Martín i Fernando Suárez, la direcció del curs.

La matrícula per cadascun d'aquests cursos ascendeix a 160 euros i les sol·licituds d'inscripcions s'admeten fins al 23 de juny proper. En col·laboració amb la Universitat Pontifícia de Salamanca i la Conferència Espanyola de Religiosos, els cursos es faran a la mateixa Facultat de Comunicació de la Universitat de Salamanca.

La Comissió Episcopal programa cada any a l'estiu aquests cursos per a persones interessades en els mitjans de comunicació, professors, educadors i catequistes. Els responsables i col·laboradors de delegacions diocesanes o religioses de mitjans de comunicació social són, també, destinataris pertinents d'aquesta iniciativa docent.

Opinió

El Satan de Job busca una fe pura

Teresa Solà
 Doctora en
 Teologia bíblica

D'entrada, el primer verset del capítol primer del llibre de Job conté una proliferació de temes per dibuixar les components ètiques i religioses del protagonista humà: «Hi havia un home a la terra d'Us que es deia Job. Era íntegre i just, reverenciava Déu i s'apartava del mal» (Jb 1,1) Precisament per això la benedicció de Déu l'acompanya en la seva vida personal, familiar i social: «Tenia set fills i tres filles. Posseïa set mil ovelles, tres mil camells, cinc-centes parelles de bous, cinc-centes someres i tota una gentada que treballava per a ell. Era l'home més poderós de les terres d'Orient» (1,2-3)

La benedicció divina acompanya Job, descrit com un creient. Però, fins a quin punt la fe de Job, aquest estranger d'Us, és una fe autèntica?

Sobre el clima serè i harmoniós està per esclatar la tempesta de la prova. En el món celestial apareix Déu assegut com un monarca i presidint el consell de la corona compost pels seus ministres, els àngels. Entre aquests ministres hi ha *Satan*, que exerceix unes funcions semblants a les del fiscal general del regne. La seva responsabilitat és la de defensar els drets divins, però no la de ser adversari dels humans; és que ha de verificar l'autenticitat del comportament dels súbdits que, en el cas de Job, és la fe. La clau de verificació la llegim en 1,8: «El Senyor digué a Satan: t'has fixat en el meu servent Job? No hi ha cap home com ell en tota la terra: és íntegre i recte, em reverència i s'aparta del mal.»

La qüestió fonamental és saber si Job venera Déu desinteressadament,

«Job surt vencedor de la prova. A la terra hi ha un home, no jueu, capaç d'estimar Déu desinteressadament»

d'una manera gratuïta. Satan no nega la integritat moral i religiosa de Job, però en qüestiona les motivacions: en el seu comportament impecable hi veu un pacte implícit i interessat del *do ut des*, Déu beneeix un home que el beneeix. Satan, que mostra ser un fi i agut teòleg, no porta directament el debat sobre el sentit del sofriment, sinó sobre la gratuïtat de la fe. Satan demana que deixi clar si els homes estimen Déu en si mateix, amb puresa desinteressada. Déu accepta el repte de Satan: «Només que aixequis la mà i toquis

els seus béns, veuràs com et maleeix a la cara» (1,11)

Ara Job és posat a prova, la seva fe és garbellada. En un apressant succeir-se d'anuncis aquest estranger d'Us perd tots els seus béns, els seus servents i els seus fills i filles. Però la seva fe resta ferma: «Llavors Job es va aixecar, s'esquinçà el vestit i es va rapar el cap en senyal de dol. Seguidament es prosternà a terra i va dir: "Vaig sortir nu de les entranyes de la mare i nu hi tornaré. El Senyor ho dóna, ell mateix ho pren. Beneït sigui el seu nom"» (1,20-21)

Però Satan no es rendeix en la seva determinació d'escatir la puresa de la fe de Job. Per això fa observar a Déu: «Per salvar la pell, l'home s'ho juga tot. Però, només que aixequis la mà i toquis la seva persona, veuràs com et maleeix a la cara» (2,6)

De bell nou el Senyor accepta el repte de Satan: «Llavors el Senyor li digué: "Te'l poso a les teves mans, però respecta-li la vida..." Satan va afligir Job amb una úlcera que l'afectà de cap a peus..."» (2,7)

En aquesta dramàtica situació, la persona que sembla que hauria de fer-li costat, la seva dona, se'n separa invitant-lo a maleir Déu: «Maleeix Déu i mor d'una vegada!» (2,9) Però Job es manté ferm: «Acceptem els béns com un do de Déu i no hem d'acceptar els mals?» (2,10)

Satan esperava una rebel·lió, però Job segueix beneït el Senyor. La conclusió és clara: Job surt vencedor de la prova. A la terra hi ha un home, no jueu, capaç d'estimar Déu desinteressadament. Per a Job el sentit de la vida és Déu, un Déu, però, que a voltes sembla amagar-se i contradir-se. Al llarg de la gegantesca lluita física i espiritual de l'home pesa el greu interrogant: on és Déu? Qui és Déu si la vida és tan dura i cruel? Malgrat aquests interrogants, Job és un llibre per qui estima la vida en un món ple d'ossos de mort.

La carta de Jaume evoca l'exemple de Job per als cristians: «Heu sentit parlar de la paciència de Job i ja sabeu quin final li va concedir el Senyor» (Jm 5,11). *Paciència* és una mala traducció del text original grec *ypomoné* que vol dir «perseverança ferma». Jaume en aquest text no fa de Job un lluitador pacient, una virtut més estoica que cristiana, sinó que el presenta com l'exemple més genuí d'un lluitador perseverant i fidel en la fe.

Col·labora amb nosaltres i aconsegueix la teva butlleta o talonari trucant al telèfon 93 409 28 10

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE
 CATALUNYA CRISTIANA
SORTEIG TRADICIONAL 2013
 Campanya d'aportacions populars al setmanari
 CatalunyaCristiana

1,50€

de contribució al setmanari
 CatalunyaCristiana
 i de participació al sorteig

Club⁺amics
 Sorteig Tradicional 2013

Butlleta número: 000000

1r premi: 2 places per a un **Pelegrinatge a Terra Santa** (viatge a realitzar durant l'any 2013 o 2014)

2n premi: una estada de 5 dies (de dilluns a divendres) per a 2 persones a l'hotel Abat Cisneros de Montserrat

3r premi: una subscripció gratuïta al setmanari durant un any per al guanyador i una altra per a una persona que ell triï.

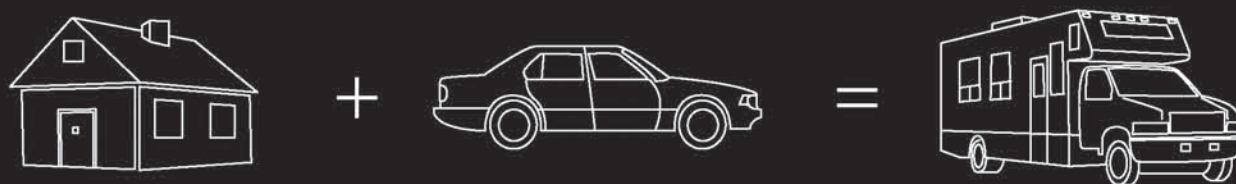
Premi Especial: un cap de setmana al Món Sant Benet per a 2 persones entre tots aquells que hagin adquirit un talonari sencer.

El sorteig es farà, si Déu vol, el dilluns 8 de juliol de 2013 a les 10h, davant notari, a les nostres instal·lacions. Si voleu podeu assistir-hi.

Qualsevol taló estripat o esmenat serà nul. Caduca als 3 mesos.

Butlleta
 número:

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Punt de vista

Anna Pérez

Directora Fundació d'Atenció a la Dependència Sant Joan de Déu

Llei de Dependència i dignitat de vida

El govern espanyol va fer públic el dia 1 de maig passat, i dins del Pla Nacional de Reformes pel 2013, una nova reducció que afectarà el desplegament de la Llei d'Autonomia Personal (anomenada popularment Llei de Dependència). Es preveu reduir un total de 1.108 milions d'euros, incrementar en un 50% les aportacions actuals de les persones o de les seves famílies («copagament») i retardar fins al 2015, l'accés a les ajudes econòmiques de les persones en situació de dependència moderada.

La Llei de Dependència, amb la seva entrada en vigor l'1 de gener del 2007, va generar unes expectatives importants en el reconeixement d'uns drets a moltes persones en situació de dependència i als familiars que se'n feien càrrec. En general, es va entendre que es començava a construir un nou model de societat, un model més just i equitatiu, un model que ajudaria a normalitzar la vida de les famílies i que milloraria la qualitat de vida de les persones amb diversitats funcionals, limitacions i/o situació de dependència.

La decisió de reducció pressupostària és molt greu. L'equip de la nostra Fundació d'Atenció a la Dependència Sant Joan de Déu constatem a diari els problemes i situacions que s'estan generant. Són moltes les persones grans que necessiten atenció i suport de cuidadors professionals per a les activitats de la vida diària, la higiene, la mobilitat, l'alimentació i que, amb pensions de 700 euros, s'han de fer càrrec d'aquests serveis sense ajuts complementaris, ni econòmics ni de persones. Sovint ens expliquen, des de la impotència, que fins ara els ajudaven els fills, però que ara ja no poden i no hi veuen cap sortida. En un altre sentit, i de manera molt vinculada a aquest àmbit, veiem que la precarietat de recursos, fa que força cuidadors professionals, que han fet un esforç important per a la seva inserció laboral, estan vinculats o bé a empreses

que no respecten els seus drets mínims o bé perden l'esperança de poder sortir de l'economia submergida i normalitzar el seu rol laboral.

Ara i davant d'aquesta decisió del govern espanyol passarem a parlar de «cobertura de necessitats mínimes, de grans riscos i d'increment de les situacions de precarietat i de pobresa», i ens resultarà molt difícil renunciar al tan necessari, i desitjat, nou model social.

Tots som conscients de la situació econòmica de l'entorn, de la necessitat de fer un ús adient dels recursos i les ajudes públiques, però això no hauria de ser incompatible amb el compromís ferm per avançar en l'atenció correcta a les persones que, durant tota la seva vida, han contribuït aportant a la societat, i a qui la seva dependència actual, no els hauria d'afeblir el seu dret a uns recursos a vegades massa «dependents» d'altres interessos i polítiques i no sempre suficientment equitatius.

plaer que cavalca en una necessitat biològica. Tanmateix, les paraules esmentades inclouen, entre altres, la dimensió psicològica de la persona. O, si ho preferiu, la gruixària personal. El savi té cura de totes les dimensions que formen la persona humana. No oblida cap aspecte del que som i del que ens mou.

No és estrany que la visió del Siràcida sigui de totalitat. L'Escriptura no divideix les persones, sinó que les mira en tota la seva complexitat unitària. L'autor sagrat vol mostrar que el savi és el creient. L'argumentació deriva de la fe.

Les paraules del text de l'inici són un clam de fortalesa. Fora les tristeses i els neguits. L'alegria aporta vida i l'allarga. La tristesa fa anar errat, és una profunda aberració, una actitud il·lògica i, per tant, inútil. La gelosia, la ira i les preocupacions fan envellir.

Acabo amb una anècdota. Havia sentit un predicador que deia: «Ja ho veieu, quina tristesa, hem de menjar, cosa que fan els animals!» Aquestes paraules no eren de saviesa. Quan jo sentia això, malgrat que era petit, pensava que la nata i la xocolata eren un menjar exquisit. Superava la poca destresa de l'orador. I estic segur que el qui deia aquesta frase no s'havia endinsat gaire en la saviesa, tant de l'Antic Testament com del Nou.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

secretaria@catedralbcn.e.telefonica.net

Invitació a l'alegria

El llibre de l'Eclesiàstic o del Siràcida, un escrit que exhorta a comportar-se segons la saviesa, conté aquest fragment sobre la joia: «No t'abandonis a la tristesa ni et turmentis amb neguits. L'alegria del cor és vida per a l'home, i la joia li allarga els dies. Anima't tu mateix i encoratja't, i aparta ben lluny la tristesa, perquè la tristesa ha perdut molta gent i no serveix de res. La gelosia i la ira escurcen la vida, les preocupacions fan envellir abans d'hora. Amb un cor generós es té més gana, i també més interès pel que es menja.»

Aquests versets bíblics són interessants, clars, humans i donen lloc, fins i tot, a una sana ironia. Segur, no ho dubteu, que el «cor generós té més gana, i també més interès pel que es menja». L'autor bíblic és ben concret. Vol tocar el cor a través del que és sensible. Tenir gana i interès pel que es menja és necessari. Un

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Carisma, vocació i estat (5)

Primer de tot, em vull referir al que vaig descobrir en mi mateix. Va ser cap a la dècada dels anys seixanta. En un Citroën 2CV, amb una tenda de campanya, un sac de dormir, el butà i uns quants queviures, vam emprendre un viatge cap a Roma. En aquesta situació es gaudeix d'una llibertat incomparable. Pots creuar un territori, aturar-te al capvespre i plantar la tenda en qualsevol lloc al costat de l'autopista. Hom descobreix on ha anat a parar. L'única cosa que importa és arribar a Roma i resar el credo, al costat de la tomba de Sant Pere.

Vam parar després de Carrara. Estava sol perquè els altres dormien. Aleshores vaig ser conscient que ni el meu ministeri sacerdotal, ni els meus projectes de subsistència no m'interessaven gens. Durant aquests dies em sentia pelegrí. Ignoràvem on podíem dormir a Roma, tot i que no seria en cap hotel. El que era important era bellugar-se, apropar-nos-hi, descobrir, meditar, pregar. Què trobaríem a l'urbs? La visita a la tomba de qui va presidir l'Església, el recorregut pels llocs on tants cristians valents van trobar el martiri, em va semblar un somni. Era pelegrí, una vocació transitòria, però una vocació cristiana autèntica. Estava entusiasmat per la meua situació. Vam culminar tots els nostres desitjos i, a més, vam afegir-hi una cosa que no teníem prevista. Vam anar a Assís. La Porciúncula i la capella del plor, em van deixar tanta empremta que encara m'és un esperó en la vida. També hi vaig descobrir el valor de l'acollida. Ens van proporcionar un pavelló esportiu per dormir-hi, gratuïtament, per descomptat, i vam rebre el regal simbòlic d'unes monedes vaticanes. Pensàvem que en aquelles dates el Papa viuria retirat a Castel Gandolfo, però va sortir a la finestra i va saludar tots els que només ens havíem pogut acostar. També hi havia la mare Teresa de Calcuta, més assequible i xerraire que després. En vaig retratar el somriure. Un nou do inesperat.

Quan vaig tornar semblava que tot continuava igual. Doncs, no. Concloua la vocació pelegrina, alguna cosa havia canviat i enriquit la meua vocació sacerdotal.

He fet molts descobriments. Em refereixo a vivències d'altres.

A alguns la vocació transitòria de pelegrí els havia descobert una nova forma de santedat. Em vaig recordar de sant Amaro, a Burgos, que coneixia de la meua infantesa. Més tard vaig llegir *Relatos de un peregrino ruso*, que va enriquir tant a molts.

Lamento que, qualsevol viatge de turisme religiós, s'anomeni pelegrinatge. Em sap greu perquè amaguen tanta riquesa espiritual de la qual, d'altra manera, podrien gaudir i enriquir-se.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Genocidi lingüístic del català

Una (aparent) democràcia és pitjor que una dictadura. La dictadura no enganya ni necessita fer-ho. Per exemple, prohibeix una llengua en l'exercici del seu poder absolut. Aixafa la resistència, si es produeix. Tothom sap a què juga. Una democràcia, en canvi, s'ha de guiar pel respecte a la diversitat i a les minories. Quan utilitza el poder legislatiu i judicial per liquidar, per exemple, una llengua en nom de la democràcia, es comporta pitjor que una dictadura. En traeix l'essència i justifica mitjançant la legalitat les seves actituds immorals. Les formes poden ser democràtiques, però el fons obeeix a la pitjor de les dictadures. Es produeix així la defunció del logos i la perversió democràtica. El PP, pel que fa a la llengua catalana, n'és una mostra. Es tracta d'un procés amb moltes fites: canvi de denominació de la llengua per buscar l'enfrontament intern, destrucció de la unitat lingüística del català als arxius de la biblioteca nacional, atac constant i frontal a la immersió lingüística, la seva desprotecció pels instruments de l'Estat, bloqueig del seu reconeixement a Brusel·les, reducció de l'àmbit de difusió de TV3, l'arraconament del seu ús, fins i tot el topònim, a les Balears, nova llei d'educació... Un procés que no s'aturarà, sinó que s'intensificarà. El cas més recent s'ha produït al Parlament aragonès. En un nou text legal, el català passa a denominar-se «Llengua Aragonesa Pròpia de l'Àrea Oriental».

«Una (aparent) democràcia és pitjor que una dictadura. La dictadura no enganya ni necessita fer-ho»

El poble, més intel·ligent, l'ha batejada com a LAPAO. La vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría, d'acord amb els mecanismes de la democràcia (aparent), va manifestar el seu respecte per la regulació de la llengua aragonesa pròpia de l'àrea oriental (LAPAO).

Respecta la regulació, però no respecta la llengua. El ministre Wert va resumir el projecte del PP: «Espanyolitzar els alumnes catalans.» L'objectiu no és que el castellà comparteixi espai amb el català, sinó que el substitueixi i el redueixi a un anacronisme. El 12 de maig, assisteixo al Vaticà a la canonització de Laura Montoya Upegui, la primera santa colombiana. Tinc al meu costat un sacerdot d'aquest país. Li pregunto amb admiració per la nova santa, que va comprendre la dignitat humana i la vocació divina dels indígenes i que va voler inserir-se en la seva cultura i vida quotidiana. Em diu: «No saps com m'agradaria poder connectar amb les meves arrels, recuperar la llengua dels meus avantpassats que va ser aniquilada pel castellà.» No està en contra del castellà com a llengua, sinó contra l'aniquilació de la seva que van portar a terme els invasors. Davant del silenci vergonyós dels (pretesos) intel·lectuals, que no en seran mai si supediten la veritat a la por o als interessos, la independència té un nou argument. Les llengües no sofreixen, si darrere tenen l'Estat que els dóna suport. Una autonomia és insuficient. El català necessita altres estructures.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Passotisme o... desesperació?

Em pregunto quina de les actituds que sovint percebo en la gent exclosa em sap més greu. Em sento cridada a repartir il·lusió, entusiasme, esperança i vida a la gent que m'envolta. Però, a voltes, se'm fa massa difícil davant d'algunes postures personals. I dic bé quan parlo de postures o actituds més que de situacions. Les he vistes passar

«El passotisme inhibidor que impedeix la lluita és la més difícil de les postures»

magres però amb una actitud, si més no, d'aquella petita esperança que diuen que és l'últim que es perd o, fins i tot, fent volar coloms per sortir de la desesperació, mentre es viu el moment present. Però, el passotisme inhibidor que impedeix

la lluita trobo que és la més difícil de les postures i de la qual costa més sortir-ne. D'aquesta actitud, n'he vist dues aquesta setmana i m'han ferit el cor. La primera, una noia de tretze anys que viu una situació familiar que no desitjaria per a ningú. No és nena ni és dona. No té la inconsciència pròpia de la infantesa que la faria gaudir de les coses que agraden a la seva edat: els amics, el carrer, la seva fesomia... Tampoc no té la capacitat d'entendre la vida ni la de lluitar que té un adult. Els esdeveniments passen per la seva vida, un rere l'altre, sense que cap no la faci reaccionar. Avui s'ha comportat malament amb un company perquè s'ha negat a fer-li un favor que li demanava. Davant la reacció del company, no s'ha immutat gens. La seva resposta a tot és: «M'és igual.» «A mi tant me fa.» A la pregunta de si li agradaria que a ella li fessin el mateix, la seva resposta sempre és la mateixa: «M'és igual, ja hi estic acostumada.» No té cap il·lusió i costa molt trobar algun centre d'interès que la faci reaccionar d'una altra manera. La segona persona amb aquesta postura davant la vida és un adult i la seva situació és la de tants i tants als qui visito cada setmana a la presó. Té una mena de resignació que el fa viure al marge de tot el que l'envolta, sempre sol i fugint de la relació. Només espera la meua visita i la conversa que té amb mi. És precisament en aquestes xerrades amistoses on em revela la seva actitud: «Jo no tinc cap il·lusió», «no espero el vis-a-vis de la família com fan els altres», «no vull demanar permisos per sortir, malgrat que ja em tocava fer-ho», «tot m'és igual»... És veritat que va perdre el que tenia quan va caure en l'addicció i les seves conseqüències delictives, però encara no ha sortit del pou on es va enfonsar.

I em pregunto: aquest passotisme que els impedeix lluitar no és més aviat l'abisme de la desesperació?

Zoom

El president de Sèrbia, Tomislav Nikolic, ha demanat perdó per l'assassinat de més de 8.000 musulmans a Srebrenica. La declaració és important, però ha estat rebuda amb molta cautela perquè en cap moment reconeix la matança com un genocidi. El passat radical de Nikolic, que fins fa poc titllava el Tribunal de l'Haia d'Inquisició, fan desconfiar de la sinceritat de les seves paraules, que s'han d'emmarcar en les negociacions per a un hipotètic ingrés de Sèrbia a la Unió Europea.

Eduard Brufau

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: **934 092 810**
Fax: 934 092 775 -
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

Ara i pels segles

Exagerant una mica, gairebé cada dia de l'any és la jornada mundial, nacional o eclesial de no sé què. M'hi perdo. Però, què hi farem, aquest diumenge 26 n'hi ha una que em toca de prop, encara que sigui en llatí: *Pro Orantibus*, «dedicada especialment a la pregària a favor dels religiosos i religioses de vida contemplativa». Si s'ha escollit tenir-la el diumenge de la Santíssima Trinitat deu ser perquè evidentment aquesta solemnitat es presta a valorar i fomentar la dimensió contemplativa de tota vida cristiana. Però, ai!, quina paraula tan difícil, equívoca i rica a la vegada, aquesta de «contemplació». Encara que tingui a veure amb Déu, sovint sona —igual que en grec— com a pura i simple *theoria*, més

a prop de la passivitat que no pas de la utilitat. Però la contemplació —buscada o rebuda— és una pràctica, i habitual de cada dia; és —en paraules de Pau VI— «esforç de clavar en Déu la mirada i el cor», «adherir-se a Déu amb la ment i el cor» (Concili Vaticà II). És, ni més ni menys, una qüestió d'amor, ja que implica Déu (amor, per definició) i el cor humà. És intimat amb el Senyor, relació d'amistat (Teresa de Jesús), «ciència [coneixement] d'amor» (Joan de la Creu). El contemplatiu no bada —com molts pensen—, sinó que va provant i assajant, empíric més agosarat que cap altre, ja que és un imprevisible experimentador de Déu. Vivència, la seva, que no es pot descriure sinó per aproximació; no

amb signes matemàtics sinó amb símbols poètics. «Sentinelles de l'oració», diu el lema d'aquest any; i Benet XVI, referint-se a la Vida Consagrada: «Dintre del poble de Déu són com sentinelles que descobreixen i anuncien la vida nova ja present en la nostra història.» «Espera el Senyor la meua ànima, més que els sentinelles el matí», evoca el salm (130/129).

Pel que fa a la importància, actual i perenne, de la vida contemplativa, llegeixo en un recordatori de 50 anys de professió monàstica (Cadins, 1997): «Infinites gràcies siguin donades a Déu pel fet d'haver pogut cantar "Glòria al Pare i al Fill i a l'Espertit Sant" en nom de tothom, tantes vegades i tants anys!»

Jaume Gabarró

Monjo de Solius

La sal de la terra

La censura imposada

Fa 40 anys de la signatura de la Pau de París, que va posar fi a la presència de les tropes nord-americanes al Vietnam. Les seqüeles de la guerra del Vietnam són terribles. 15 anys després del conflicte, la fotoperiodista Jenny Mattheus va fotografiar Phuong, una vietnamita de 8 anys que va néixer sense ulls. La seva mare deia que era culpa de l'Agent Taronja, un potent herbicida que els avions nord-americanos llançaven sobre la jungla on s'amagava la guerrilla del Vietcong. Segons la Creu Roja tres milions de persones han estat víctimes d'aquest agent químic, que ha provocat malformacions congènites, avortaments i greus malalties com la leucèmia, i que encara avui contamina terres i té efectes perversos sobre la salut.

Quan el Vietnam va denunciar Monsanto i Dow Chemical, les empreses nord-americanes productores de l'Agent Taronja, el tribunal dels EUA va

dir que l'ús d'herbicides no es pot considerar un crim de guerra. En canvi, les dues multinacionals sí que van indemnitzar amb milions de dòlars els soldats nord-americanos afectats pel verí.

Els Estats Units va perdre la guerra bèl·lica i ideològica contra el comunisme. La batalla la va guanyar la premsa que *in situ* explicava fil per randa tot el que veia, com les 20.000 tones de bombes que van caure sobre Hanoi i Saigon el Nadal del 1968, els camperols assassinats, els pobles cremats..., un desgavell de crims perpetrats per l'exèrcit dels EUA i el del Vietnam del Sud contra el Vietnam del Nord, que també cometia crims. Els diaris i televisions mostraven el moment en què el general nord-americà Loan prem el fusell i mata un jove guerriller del Vietcong, i la foto de Kim Phuc, una nena de 9 anys, amb cremades al cos provocades per una explosió de napalm, fugint del seu poble encès en flames. La

societat nord-americana es va manifestar contra la guerra del Vietnam. Va ser l'última guerra on els corresponsals es van moure amb llibertat. Els exèrcits van aprendre la lliçó i ja no permeten una cobertura sense censura, per això les imatges escassegen. Actualment es tortura i mata periodistes en molts països. La veritat s'ha convertit en una víctima mortal. Tampoc al Vietnam no hi ha llibertat de premsa. La bloguera Ta Phong Tan, fundadora del Club dels Periodistes Lliures i del blog Justícia i Veritat, està condemnada a 10 anys de presó i 5 d'arrest domiciliari, acusada de fer propaganda contra la República Socialista de Vietnam. La seva mare va protestar calant-se foc a si mateixa i la seva germana ha estat agredida per la policia. Un enorme patiment per a una bloguera catòlica que denunciava violacions dels drets humans al seu país i defensava la llibertat d'expressió i de religió.

Montserrat Esteve

Periodista /
emmontserrat@hotmail.com

Mirada al món

Bangla Desh: el plor de les cosidores

El 24 d'abril l'estrepitós enfonsament de l'edifici tèxtil, conegut com a Rana Plaza a Dacca (Bangla Desh), va sembrar el pànic i la desesperació. Va passar a Savar, barri de la capital bangladeshiana, on hi ha localitzades les seus de diverses fàbriques tèxtils. En la tragèdia van perdre la vida més de 1.000 persones entre empleats i sastres, modistes i cosidores. Milers de treballadors i treballadores van sucumbir a l'ensorrament devastador en una de les fàbriques de confecció més conegudes de l'empobrit país asiàtic. Més de 2.000 persones van resultar ferides en desplomar-se de sobte l'edifici de vuit plantes. La fàbrica s'havia convertit en una tomba improvisada a l'aire lliure.

Molts dels accidentats van ser rescatats per continuar bregant sense remei. Malgrat l'aflicció desencaixada, el desalè punyent, la calamitat escabellada. Potser no fent mai més el que sabien fer: cosir sense parar per poques *takes* al dia per satisfer la demanda internacional i sadollar

la indústria tèxtil global. Doncs sí, aquells vestits, aquelles samarretes, aquells pantalons, aquelles bruses, tota la roba *made in Bangla Desh* confeccionada meravellosament per milers de ciutadanes de Bangla Desh, acaben als aparadors i es venen en magatzems, comerços i botigues dels països de mig món. A qui no li agrada la roba a baix cost? Les treballadores guanyen poc (3.000 *takes* al mes, uns 30 euros), es fatiguen amb paciència proverbial i ningú en realitat no les protegeix en cas de malaltia, d'accident o d'atur. Tots els supervivents porten amagat a l'ànima l'ensurt d'una tragèdia inesperada de la qual misteriosament es van poder salvar. Les operacions de salvament han durat tres setmanes amb un escenari de dolor, angoixa i plor. L'últim miracle ha estat trobar la jove modista Reshma Begun amb vida. Un raig de resurrecció en el plor amarg del desconsol, una alba passatgera enmig del dolor lacerant, una llum tènue d'espe-

rança en les vides trencades i esfilagarsades. Una troballa feliç sota les runes maleïdes d'una fàbrica ensorrada, que el dia anterior havia mostrat esquerdes grans i parets inflades. Eren senyals clars d'una catàstrofe anunciada. Això no obstant, ni els propietaris de l'empresa, ni les autoritats locals van prohibir-ne l'obertura i l'entrada de milers de dones.

Després del tràgic succés tots es lamenten del que ha passat i opinen coses diverses. Per a uns, la maquinària instal·lada era massa pesada i per a altres, l'immoble era insegur. Però la majoria apunta les condicions inhumanes i degradants en què treballen les cosidores. És coneguda la manca de seguretat a les instal·lacions. Els tripijocs entre els empresaris de la indústria tèxtil i els administradors corruptes, que teixeixen el futur en les aigües tèrboles de la política, són el pa de cada dia. Les cosidores de Bangla Desh continuen plorant. En espera de temps més propicis per a la seva dignitat de dones bengalines.

Justo Lacunza Balda

Pare blanc, arabista-islamòleg,
des de Madrid

Creences i esfera privada

Totes les persones, al llarg de la vida, es fan preguntes i volen aconseguir respostes. Algunes d'aquestes qüestions troben solució satisfactòria en la ciència, en la tècnica o en alguna altra disciplina i es pot arribar a aquesta solució a través de la raó. Una part d'aquests interrogants, però, no ha trobat respostes adients ni en la ciència, ni en la tècnica ni a través de processos de reflexió. Són interrogants que la raó sola no ha aconseguit resoldre. D'aquí la necessitat del fet religiós com una cosa natural i molt necessària en l'ésser humà. Voler reprimir, prohibir o recloure a l'esfera privada qualsevol religió s'hauria de considerar un acte de violència contra l'ésser humà. La majoria dels cops és l'experiència del fet religiós el que dona sentit a la vida i aporta felicitat. D'aquí que, si algú ha descobert la felicitat en la seva vida, és evident que vulgui fer-ho públic i compartir-ho amb els altres.

PELAYO ROMAY
Barcelona

Al·lèrgia primaveral

Fa uns dies el PSC va demanar que se suprimissin els actes religiosos en les celebracions populars, perquè l'Estat espanyol és un país aconfessional segons la Constitució. És cert, però cal aclarir idees. Aconfessional significa que no hi ha cap religió oficial, això és, que cadascú pot tenir la seva opció religiosa sense que sigui perseguit o atacat per aquest fet, tot respectant la llibertat de cadascú. Si entre els festejos del patró o patrona d'una ciutat, se celebra una missa, tots som lliures, inclosos els polítics, d'assistir-hi o no. Ningú no els obliga ni perilla el seu càrrec per això.

Avenços científics

Hem de sentir-nos sanament orgullosos per comptar, entre els nostres magnífics científics, amb el cirurgià Eduard Gratacós. Ha aconseguit, per primer cop en el món, operar un fetus de quatre mesos, de forma intrauterina, al si de la mare gestant, d'una obstrucció a la laringe. El més increïble és que aquesta laringe només té un mil·límetre de diàmetre.

El preciós nen Gonzalo mira ara amb atenció el seu cirurgià, com volent gravar en el fons de la seva primera memòria aquell rostre que primer el va mirar a ell. En lloc d'entrevistar per televisió qualsevol famós de torn, haurien de dedicar-li hores a una figura com el doctor Gratacós, responsable de l'equip de cirurgia fetal dels hospitals Clínic i Sant Joan de Déu. Un cop més es comprova que, als quatre mesos de gestació, un fetus és un nen complet, tot i que petit.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

El que no pot exigir-se és que se suprimeixin aquestes celebracions, perquè això seria reprimir la llibertat religiosa, també prevista en la Constitució. Aquesta postura del PSC és un nou «brot d'al·lèrgia primaveral» cap a tot fet religiós, principalment catòlic, perquè és la confessió majoritària al nostre país. Què seria de moltes comunitats si se suprimissin les processons de Setmana Santa, per exemple? Tanta insistència els perjudica.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

La JMJ del 2015

La Jornada Mundial de la Joventut del 2013 serà a Rio de Janeiro (Brasil). La següent tindrà lloc el 2015 i pot tenir lloc a Cracòvia (Polònia). El país de naixement del papa Joan Pau II podria esdevenir la ciutat candidata. A més, la Jornada coincidiria amb el desè aniversari de la mort de Joan Pau II. De supports, no li'n manquen. Després de celebrar-se la JMJ a Madrid, van llançar la pàgina pròpia a Facebook

i a primers d'any ja havien aplegat més de 8.000 signatures en la seva plataforma d'internet perquè aquesta sigui una opció ferma. Per què no una ciutat europea que a més ha estat la ciutat i la diòcesi del beat Joan Pau II?

LLUÍS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

Llibres sobre Mn. Batlle

He llegit l'article de Joan Pallarès-Personat a *Catalunya Cristiana* sobre Mn. Antoni Batlle. En el text s'esmenta com a font d'informació el llibre *Clergues excursionistes*. Hi ha altres obres que parlen de la vida i obra de Mn. Batlle amb més profunditat. Cal esmentar: *Miscel·lània d'homenatge de Mn. Batlle*, *Nous escrits de Mn. Batlle*, *El Mossèn* (és un còmic) i *Mn. Batlle, sitgetà i excursionista*.

MANUEL SUBIRÀ i ROCAMORA
Antic president de l'Associació Mn. Batlle

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Nòvia, un seminarista?

La meua pregunta li pot semblar fora de lloc, però em van explicar el cas d'un seminarista que tenia nòvia perquè confiava que el celibat passaria a ser voluntari. Això és possible?

Fa pocs anys tots compreníem força bé el que significava «tenir nòvia»: una relació seriosa d'un home amb una dona amb el propòsit de contreure matrimoni després d'haver adquirit tots dos un coneixement cabdal l'un de l'altre. Donant aquesta accepció a l'expressió «tenir nòvia», penso que el nuviatge no és per a un seminarista. Un seminarista ha fet una opció de vida molt seriosa. Ha entrat al seminari per rebre per part de l'Església la capacitat suficient per ser sacerdot. Sap perfectament que a l'Església llatina aquesta opció és, avui dia, incompatible amb el matrimoni. Per tant, no té sentit ni coherència que un mateix subjecte es disposi simultàniament per a dues realitats que són incompatibles. Conec seminaristes que han tingut nòvia, però això ha estat abans d'entrar al seminari. En el mateix moment en el qual han fet l'opció de ser sacerdots s'ha acabat el nuviatge. En més d'una ocasió en aquesta columna he tractat el tema del celibat. Aquest sempre ha de ser assumit com un do i mai com una imposició i recomanaria a tot candidat al sacerdoci que veiés el celibat com una cosa que li impedisés realitzar-se plenament com a persona que abandonés immediatament el seu propòsit de ser sacerdot.

Sóc conscient que, teològicament parlant, el sacerdoci ministerial no implica necessàriament el celibat. De fet, a les Esglésies de l'Orient és habitual la praxi d'homes casats que són ordenats preveres, però mai preveres cèlibes que contreguin matrimoni. Cal dir també que el celibat és una manera de vida molt congruent amb l'estil de vida sacerdotal volgut per Jesús. És veritat també que poden haver-hi canvis en la disciplina de l'Església en aquest tema, però ningú no ha de procedir com si aquests canvis ja s'haguessin produït. Aquest seminarista de qui em parla, si és que realment existeix, faria un pas en fals molt greu rebent l'ordenació sacerdotal sense acceptar en el seu cor el compromís de celibat que l'Església li demanaria. Podria passar que rebés l'ordenació pensant que en poc temps es canviaria la disciplina i morís sense haver vist el que esperava. Cal ser seriosos i molt conscients dels compromisos que s'adquireixen per a tota la vida. Si no, després arriben inexorablement els fracassos que tant de mal fan a les persones i a l'Església.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Amb bon humor...

42a Jornada nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya

Maribel Pou Monclús

El diumenge 28 d'abril, la mil·lenària vila de Parets del Vallès va acollir la 42a Jornada nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya. Del Camp de Tarragona al Vallès, del Maresme al Segrià, passant pel Penedès, les Garrigues i altres indrets del país, van tornar a teixir-se retrobaments, noves coneixences i la comunió de treball de tot un curs al voltant d'un mateix tema: «Testimonis creïbles en temps de crisi.»

El Casal parroquial va allotjar el treball del matí. Després d'un temps per a l'acolliment i les inscripcions, a les deu començava la jornada: benvinguda, pregària inicial, relació de les adhesions i de les trameses fetes per diversos bisbes de la Tarraconense, així com del pare abat de Montserrat i un temps per a l'assemblea anual, amb la valoració dels objectius del curs, l'estat de comptes, la reforma dels estatuts i la informació sobre la federació internacional (FIMARC), entre altres temes.

Tot seguit, diversos representants van fer les corresponents aportacions a l'entorn del treball del curs. Van sintetitzar la reflexió dels grups: alguns per comarca, altres per diòcesi. A poc a poc anaren ressonant a la sala pensaments, conclusions, voluntats: «Trobem noms i cognoms de solidaritat i testimoni en persones dels nostres pobles que estan donant un exemple de generositat sense afany de protagonisme, que amb un treball silenciós han ajudat a aguantar molta gent que va caient pel camí»; «demanem als polítics que siguin coherents i honrats»; «tots hem de fer la nostra aportació, no només criticar els corruptes»; «la importància dels mitjans de comunicació és gran: en positiu poden fer molt de bé a l'hora de superar aquesta crisi», van aportar, entre altres coses, des del Penedès.

Les comarques aplegades a la diòcesis de Lleida afirmaven: «Nosaltres som les mans de Déu i tenim el deure de fer-lo present als altres amb un testimoni personal i col·lectiu sincer, bondados, alegre, humil»; «Cadascú és responsable de la seua riquesa, del tipus que sigui. Tots tenim el nostre punt d'orgull i d'autosuficiència, que ens caldrà revisar dedicant una part important del nostre temps a la pregària i al creixement personal; viure en positiu és una forma de servir els altres, estar en actitud d'escolta, acceptant-nos tal com som, reconeixent les nostres virtuts i les nostres mancances, car Déu ens demanarà comptes dels talents que ens ha deixat».

Els grups del Vallès tancaven la seva reflexió així: «Quan sembla que el criteri d'igualtat és el més ètic pos-

sible, que l'Evangeli ens cridi a anar més enllà: que el més necessitat passi per davant de tots els altres a casa, a la comunitat, al carrer, al treball, al poble, a les lleis... I així, en l'any del seu centenari, fem nostres els versos del poeta Salvador Espriu a *La pell de brau*: "Direm la veritat, sense repòs, per l'honor de servir, sota els peus de tots."»

Els valors avui

Va tancar el matí la conferència *Valors, idees, institucions i testimonis, avui*, a càrrec de Josep M. Forné, professor de filosofia i president d'Òmnium Cultural de Ponent-Lleida, de l'Associació per a les Noves Bases de Manresa i del Banc dels Aliments de Lleida. En l'exposició, ordenada i pedagògica, va fer una mirada, primer, sobre el perquè del bé, d'on arrela i com es manifesta. Després, sobre els valors en temps de crisi, els que apareixen en retrocés (participació social, autenticitat, esforç, compromís, sentit de la transcendència...) i els que emergeixen (llibertat, pluralitat, autorealització, democràcia, autoritat per sobre de potestat...).

en un moviment que amb gestos senzills però visibles pot ajudar a transformar l'entorn social i eclesial.

Tresor artístic

Després de dinar, condicionat una mica el programa per la pluja intermitent, Mn. Xavier Farrés, rector de Parets, i Mn. Pere Farriol, consiliari diocesà del Vallès, van oferir una visita guiada per l'església de Sant Esteve de Parets, que de l'antiga romànica, molt malmesa, en conserva l'absis, decorat exteriorment per arcuacions i bandes llombardes. Després de la guerra civil i sota el patrocini de Josep Feliu, propietari de La Linera, fou reconstruïda per l'arquitecte Francesc Folguera i l'escultor Frederic Marès.

El nou edifici és de tres naus, separades per arcades sostingudes per columnes amb capitells, on hi ha 22 relleus de Frederic Marès, d'un gran valor que, sumat a les altres escultures (retaula, *Pietat*, les dues portes...) i la decoració del baptisteri de Josep Obiols, constitueixen un gran tresor artístic. També van destacar els vitralls, amb motius de l'espiritualitat pradosiana i símbols de la identitat del poble i del país que, des de fa pocs anys, han completat la remodelació de la capella del Santíssim.

Va tancar la jornada, al final de la tarda, l'Eucaristia presidida per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa. En l'homilia va fer referència al contingut de la jornada i va animar els assistents i tots els qui formen part dels seus grups a continuar endavant en aquests moments difícils, amb goig i fidelitat a l'Evangeli.

La pluja de la jornada, i d'hores abans, va dificultar alguna activitat del programa, com la passejada prevista pel parc de les Taules. El Montseny, sostre bell i natural del Vallès, nevat encara el dia abans, va desaparèixer sota vels de boira espessa i ocult a la mirada dels participants, com si no hi fos... Però hi era, i els seus solells i les obagues i els camps que la seva majestuositat empara reverdiran amb força, i els rierols que hi neixen cantaran més alt i fort la seva tonada. S'esdevindrà que tot això serà gràcies a aquests moments de crisi que semblaven haver perdut el sol.

La fidelitat de la natura a la veu del seu Senyor permet que contemplem la seva glòria. El desig i l'esperança dels participants a la Jornada i dels seus companys podria emmirallar-s'hi de manera que, amb senzillesa, es mantinguin fidels en aquest temps fosc, i sempre, per mostrar al seu entorn la claror de l'Evangeli.

«En aquest temps de transformacions i de crisis institucionals, el testimoni personal esdevé essencial»

I, finalment, els dos grans canals de transmissió dels valors: les institucions i la persona.

Va arribar a la conclusió que, en uns temps en què les institucions es mostren afeblides (família, teixit social, política, Església...), es fa urgent enfortir-les. I, si sempre és important el testimoni personal, justament en aquest temps de transformacions i de crisis institucionals esdevé essencial. Un testimoni que es mostri en la pròpia manera de ser, de fer, de viure: en l'esforç i perseverança en les tasques, en la responsabilitat i coherència entre el que es diu i el que es fa, en el compromís entès com la capacitat de donar la paraula i de mantenir-la.

El diàleg posterior fou ric i va reblar la importància de viure aquest moment, des de la perspectiva cristiana,

Paraula i vida

El valor del silenci

S'ha escrit que «la capacitat de silenci en l'home és el termòmetre de la seva qualitat i noblesa». Dissortadament, avui va augmentant el soroll i va disminuint el silenci. I el silenci és el que necessitem més. Per això, en aquest diumenge dedicat a la Santíssima Trinitat, l'Església recorda especialment aquelles i aquells germans cristians que fan silenci i pregunten; és el dia *Pro Orantibus*, que aquest any té com a lema «Vida contemplativa en l'Any de la Fe: sentinelles de la pregària». Les persones que formen les nostres comunitats monàstiques són testimonis del valor del silenci. Avui costa trobar temps per a la reflexió. Si volem reflexionar, ens cal crear silenci en el nostre propi entorn i entrar-hi sense por. El silenci concentra la nostra vida i ens ajuda a aprofundir-la i viure-la en plenitud. El silenci és necessari per trobar-nos a nosaltres

mateixos i per autodescobrir-nos autènticament, ens ajuda a mirar el passat amb equanimitat, el present amb realisme i el futur amb esperança. El silenci ens permet contemplar Déu, els germans i la natura amb ulls nous i ens ajuda a projectar-nos vers els altres amb més generositat. El silenci parla. Sembla una contradicció, però no ho és pas. Tanmateix, cal saber escoltar el silenci, perquè ens ofereix sempre un missatge de saviesa. En el silenci ens autodescobrim, veiem amb més claredat la nostra pròpia vida, el que fem i el que deixem de fer, la qualitat de la nostra existència i allò que Déu i el proïsme esperen de nosaltres. En el silenci escoltem la nostra consciència. Un escriptor anglès ha dit que «el silenci és el gran art de la conversa». És ben veritat,

perquè en la conversa és molt important saber escoltar l'altre quan parla. I, com és obvi, això demana una certa capacitat de callar i fer silenci en nosaltres. Només així podem escoltar realment l'altre i fer un diàleg. Els nostres monestirs ens recorden que Déu parla en el silenci. Déu, que ens ha creat i ens ha salvat per amor, vol mantenir un diàleg amb tota persona humana. Sense fer silenci en la nostra vida és difícil escoltar la veu amorosa de Déu. Davant la solitud que fomenta la nostra civilització, a tots ens és molt necessari i molt profitós aquest diàleg interpersonal amb Déu, un diàleg d'amistat, com explica santa Teresa de Jesús. El silenci crea un clima propici per a la pregària. Aquest és el testimoniatge que ens donen els nostres germans i germanes que pregunten cada dia per les necessitats de l'Església i del món.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Un misteri d'amor

La famosa frase de Pascal «El cor té raons que la raó no entén», es podria aplicar a la festa que celebrem avui de la Santíssima Trinitat. En va ens esforçarem a comprendre el misteri de la Trinitat: tres persones i un sol Déu. Ens sembla fora de tota lògica matemàtica. Però el cor ens diu que és així perquè creiem en aquell que estimem, i en el Nou Testament se'ns revela una realitat que mai no hauríem estat capaços d'imaginar. No entenem la lògica dels números, referida a aquest misteri, però sí la lògica de l'amor. Com ho va assenyalar Benet XVI: «El Déu de la Bíblia no és un ésser que es tanca en ell mateix i se satisfà amb l'autosuficiència pròpia, sinó que és vida que vol comunicar-se, és obertura, relació.» Per aquest motiu és el Déu de l'aliança, que va crear el món per vessar el seu amor sobre totes les criatures. El Nou Testament serà la història

d'aquesta aliança d'amor, expressada fins al límit lliurant el seu Fill, Jesucrist, que ens revelarà que Déu és misericòrdia, és amor. És la revelació del seu Esperit, que actua en nosaltres conjuntament amb el Pare i el Fill fins al punt que sant Pau pot expressar així en la seva carta segona als cristians de Corint: «Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu [Pare] i la comunió de l'Esperit Sant, siguin amb tots vosaltres.» Podem sentir-nos temptats, i penso que és una temptació bona, a voler arribar al més lluny possible en l'enteniment d'aquest misteri trinitari. Acudim llavors a sant Agustí i ens trobem amb la seva coneguda metàfora de la impossibilitat de recollir en un petit pou a l'arena tota l'aigua del mar.

I què ens diu sant Tomàs d'Aquino, que va escriure tant i tan profundament de tot? Amb les paraules no en té prou, com passa entre enamorats, i es rendeix a l'amor. Quan en la quietud d'una església de Nàpols sent la veu d'un Crist esculpit que li parla i li diu: «Bé has escrit de mi, tria una recompensa», el sant teòleg contestarà que no vol res, només «us vull a vós». El mateix sant, al qual jutgem de cerebral i poc romàntic, demanarà a l'hora de la seva mort que li llegeixin el Càntic dels Càntics, el llibre bíblic on l'amor a Déu s'expressa amb més cordialitat. Tornant al principi, al misteri d'amor trinitari que celebrem, i valent-me d'una sentència d'*El Petit Príncep*, de Saint-Exupéry, enguany que es compleixen els 70 anys que fos escrit, podríem dir: «Les coses essencials són invisibles als nostres ulls.»

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

L'OBJECTIU ÉS, AMB LA COL·LABORACIÓ DE CÀRITAS, BECAR INFANTS EN SITUACIÓ DE POBRESA

«Cap infant sense colònies», campanya de la Fundació Pere Tarrés

Miquel Àngel Codina

Barcelona

Fotos: Fundació Pere Tarrés

La Fundació Pere Tarrés va presentar el dimecres 15 de maig a l'Associació Educativa Integral del Raval —centre d'esplai vinculat a la Fundació Pere Tarrés— la campanya solidària «Cap infant sense colònies». Aquesta iniciativa té com a propòsit primordial garantir l'accés a l'educació en el lleure dels infants en situació de pobresa.

Un de cada quatre infants catalans viu per sota del llindar de la pobresa. La crítica situació econòmica actual ha provocat que moltes famílies no tinguin recursos propis per fer front al dia a dia i s'hagin vist abocades a demanar ajuda a les entitats socials. En aquest context, l'arribada de l'estiu dificulta encara més aquesta situació, especialment per als més petits. L'accés a les activitats de lleure pot esdevenir un factor més d'exclusió social.

La campanya espera atendre uns 2.200 infants aquest estiu a tot Catalunya. Les peticions de beques rebudes per la Fundació Pere Tarrés s'han incrementat un 120% en els darrers dos anys com a conseqüència de la crisi econòmica. Per aquest motiu, la Fundació ha hagut d'ampliar la campanya amb noves accions i cercar la col·laboració d'altres organismes com ara Càritas diocesana de Barcelona, la qual ha avançat els 100.000 euros que l'entitat espera rebre de la Generalitat enguany.

Totes les associacions implicades en aquest projecte estan convençudes que les colònies i els casals d'estiu són elements fonamentals per a la formació d'infants i adolescents en situació de vulnerabilitat. En molts casos, l'experiència de les colònies representa una gran oportunitat de viure en un ambient social i afectiu normalitzat. Les activitats d'estiu esdevenen una experiència educativa i d'integració social única i un espai ideal per suplir mancances i contribuir al desenvolupament dels joves.

«És important que els infants puguin gaudir de l'experiència d'anar de colònies o a un casal d'estiu. S'hi treballen valors com la senzillesa, l'austeritat, l'esforç, el respecte, la responsabilitat... En un entorn d'igualtat, tots els infants són iguals entre ells», va explicar Josep Oriol Pujol, director general de la Fundació Pere Tarrés. Va demanar la implicació i la col·laboració de tota la ciutadania en la campanya «Cap infant sense colònies», ja sigui a través de les donacions de particulars, de les aportacions de les administracions públiques o del

treball conjunt amb entitats d'atenció a la infància, com Càritas.

El joc, eina educativa

El director de Càritas diocesana de Barcelona, Jordi Roglà, va subratllar que «cal donar als infants i adolescents una atenció integral, integrada i intensiva». La col·laboració de la Fundació Pere Tarrés amb Càritas es concreta en el suport en l'avaluació dels casos que demanin beques, l'organització conjunta de casals i colònies en els centres que no disposin de recursos i que estiguin coordinats per Càritas, l'atorgament de beques per a infants sense recursos a les activitats organitzades per la Fundació i la col·

«Hem de fomentar la inclusió social, que tothom s'hi senti acollit»

laboració en la campanya de difusió i captació de fons.

«Les colònies i els casals d'estiu són indispensables per al creixement dels infants, sobretot d'aquells que es troben en una situació de vulnerabilitat

social, ja que són un espai ideal per establir lligams amb els companys i monitors i aprendre valors a través del joc com a eina educativa», va manifestar Maria Valencia, presidenta del Moviment de Centres d'Esplai Cristià Catalans (MCECC) de la Fundació Pere Tarrés. I va afegir: «Hem de fomentar la inclusió social, que tothom s'hi senti acollit.»

Per la seva banda, Ignasi Sagalés, director de l'Associació Educativa Integral del Raval, va comentar que «al costat de casa nostra viuen nens i nenes en situació de precarietat que també mereixen l'oportunitat de créixer i d'aprendre». En els darrers dos anys «la situació de les famílies s'ha agreujat», la qual cosa ha provocat que hi hagi 117 menors en llista d'espera per entrar al centre, que acull un total de 135 infants.

La Fundació Pere Tarrés és una organització no lucrativa d'acció social i educativa que té com a finalitats la formació en el temps lliure, la promoció del voluntariat, la millora de la intervenció social i l'enfortiment del teixit associatiu. Fundada a Barcelona el 1985, posseeix un bagatge de més de cinquanta anys sorgit de diverses iniciatives de formació, lleure i serveis. És una institució que basa la seva acció en els principis de l'humanisme cristià. Molt representativa en l'àmbit de l'educació en el lleure a Catalunya, actualment actua a tot el territori espanyol.

Per a més informació: Fundació Pere Tarrés, tel. 934 301 606, fundacio@peretarres.org, www.peretarres.org.

VIATJA EN FAMÍLIA A ROMA

Un viatge a Roma en vaixell amb Grimaldi Lines converteix el trajecte en una experiència de trobada i oració única. Si viatgeu en grup a bord podreu compartir activitats com la Catequesi, rebre l'Eucaristia, resar el Rosari, participar en moments més lúdics com jocs, cançons, etc.
I una vegada a Roma, podreu assistir a la Missa del diumenge a la Catedral de Sant Pere del Vaticà celebrada pel papa Francesc.

5 DIES/ 4 NITS: DE DIVENDRES A DIMARTS

Cabina Quàdruple	Cabina Triple	Cabina Doble
199 €	250 €	320 €

Preus vàlids fins al 20 de juny de 2013.

PREU PER PERSONA INCLOU:

- Passatge de vaixell, anada i tornada, en cabina interior.
- 2 nits d'acomodació en Hotel a Roma en règim d'allotjament i esmorzar.
- Taxes i assegurança de viatge.

*Consulta condicions i disponibilitat. Places limitades.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIA 1)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

MAIG

26. DIUMENGE

La Santíssima Trinitat (S), *Blanc*. Lectures: Proverbis 8,21-31 / Salm 8 / Romans 5,1-5 / Joan 16,12-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eleuteri, p. i mr.; Felip Neri, prev. i fund.; Quadrat, mr.; Zacaries, b.

27. DILLUNS

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 17,20-28 / Salm 31 / Marc 10,17-27. O bé: *Sant Agustí de Canterbury (ML)*, *Blanc*; Sant Feliu de Llobregat: **Dedicació de la catedral (S)**, *Blanc*; Barcelona: *Beat Josep Tous (ML)*, *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Berenguer, monjo; Juli, mr.

28. DIMARTS

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 35,1-15 / Salm 49 / Marc 10,28-31. Lleida: **Dedicació de la catedral (S)**, *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Emili, mr.; Germà, b.; Maria-Anna de Jesús Paredes, rel.

29. DIMECRES

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 36,1-2.5-6.13-19 / Salm 78 / Marc 10,32-45.

Urgell i Solsona: **Sant Just (MO)**, *Blanc*; Tortosa: *Sant Pere Màrtir Sans i Jordà (ML)*, *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beat Feliu de Nicòsia, rel.; beat Ramon Escrivà, mr.; Úrsula Ledóchowska, rel. i fund.

30. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 42,15-26 / Salm 32 / Marc 10,46-52. O bé: *Sant Ferran (ML)*, *Blanc*. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa i Vic: *Beat Pere Tarrés (ML)*, *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beata Baptista de Varano, vg.; Emília; Joana d'Arc, vg.

31. DIVENDRES

La Visitació de la Mare de Déu (F), *Blanc*. Lectures: Sofonies 3,14-18 / Salm Isaïes 12,2-6 / Lluc 1,39-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pasqual, diaca; Peronella, vg.

JUNY

1. DISSABTE

Sant Justí (MO), *Vermell*. Lectures: Siràcida 51,17-27 / Salm 18 / Marc 11,27-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Flor; Ignasi, ab.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

La vida íntima de Jesús és trinitària

Al llarg del temps el terme Santíssima Trinitat s'ha anat convertint en un terme abstracte, molt allunyat de les nostres vivències quotidianes. En l'escrit de Joan, la relació de Jesús amb Déu, Pare, i amb l'Esperit Sant, Mare, és molt íntima, sobretot en el Còdex Beza. En arameu, el terme «esperit» és femení, en grec és neutre; Joan el fa concertar en masculí i jo he adoptat el femení: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, si bé ara no les podeu suportar. Quan vingui ella, l'Esperit de la veritat, ella mateix us anirà guiant en el sender de la veritat sencera, ja que no parlarà per iniciativa pròpia, sinó que, d'allò que senti dir, en parlarà i les coses venidores us anirà anunciant» (Jn 16,12-13). Joan insisteix en el que Jesús acabava de dir als deixebles: «Quan, però, vingui el Paràclit, que jo us estic enviant de part del meu Pare, l'Esperit de la veritat que procedeix del meu Pare, ella donarà testimoni de mi» (15,26). L'Esperit Sant és energia pura que dinamitza les paraules que Jesús ressuscitat ens vagi pronunciant («allò que senti dir»), rememorant-les i fent-les entenedores, i interpreta les noves situacions que se'ns vagin presentant («les coses venidores»). És molt important que en moments de canvis profunds recuperem la feminitat d'un Déu que és Pare i Mare, que ens engendra com a fills i filles, com ens ha mostrat en la persona de Jesús. Tota la seva vida està amarada per la veu femenina que va escoltar quan pujava de les aigües del Jordà: «Fill meu ets tu, avui jo t'he engendrat» (Lc 3,22 Beza), una experiència que l'anirà guiant i el reconfortarà en els moments més difícils. La intercomunicació entre Pare, Mare i Fill és total: «Ella projectarà sobre mi la seva glòria, ja que prendrà d'allò que és meu i us ho anunciarà. Tot allò que té el Pare és meu; per això us he dit que pren d'allò que és meu i us ho anunciarà» (Jn 16,14-15). Jesús ens ha obert de bat a bat les portes de la casa pairal.

Lectures bíbliques

Santíssima Trinitat

Lectura primera

Pr 8,22-31

l'heu fet rei de les coses que heu creat, tot ho heu posat sota els seus peus. **R.**

La saviesa ha estat configurada des del començament, abans que la terra existís

Lectura del llibre dels Proverbis:

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era; quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

Salm responsorial

8

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, la lluna i els estels que hi heu posat.
Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu?
Què és un mortal, perquè li doneu autoritat?

R. Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!

Gairebé l'heu igualat als àngels,
l'heu coronat de glòria i de prestigi,

Ramades de bous i ovelles,
fins i tot els animals de la selva,
l'ocell que vola i els peixos del mar,
i tot el que segueix els camins dels oceans. **R.**

Lectura segona

Rm 5,1-5

Estem en pau amb Déu, gràcies a Crist, per l'amor que l'Esperit Sant vessa en els nostres cors

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posem tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Al·leluia

Ap 1,8

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant, a Déu que és, que era i que ha de venir

Glòria Monés

Evangeli

Jn 16,12-15

Tot allò que és del Pare és meu; l'Esperit Sant rebrà d'allò que és meu i us ho anunciarà

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

El segell de la Santa Trinitat

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit
de Barcelona
peretenagarriga@gmail.com

Una formulació que no s'ha d'oblidar

Entre les pregàries de l'anterior Ritual d'exèquies, n'hi havia una que es recitava immediatament abans del responsori *Libera me Domine*, i era com una recomanació del cristià difunt a la misericòrdia de Déu, en el moment del judici. La motivació final d'aquesta pregària consistia en el fet que aquell difunt havia estat distingit amb el segell de la Santa Trinitat. Quelcom semblant es diu encara avui en una pregària de la recomanació de l'ànima d'un moribund: «Malgrat que va pecar, no va negar la fe en la Santa Trinitat.» Aquestes formulacions que fa la pregària de l'Església en els darrers moments de la vida d'un cristià ens parlen del caràcter essencialment trinitari de la fe i de la vida cristiana. És una reflexió adient per a aquest diumenge dedicat a confessar i celebrar glòria de la Santa Trinitat, Pare, Fill, i Esperit Sant. I és bo que repassem amb simplicitat les múltiples manifestacions d'aquesta realitat en la nostra vida quotidiana i en la litúrgia.

«En el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant»

La porta de la fe es traspassa amb la fe i el baptisme. Ara bé, la fe de l'Església és en un sol Déu, Pare, i en Jesucrist, el seu Fill i Senyor nostre, i en l'Esperit Sant. Des del començament de l'Església aquesta ha estat, i és, la fe que professa el qui va

a rebre el baptisme. I el baptisme és donat «en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant». Amb el benentès que quan diem aquí «en el nom» vol dir «per incorporar-te al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant», o sigui, per fer-te participar de la inefable família trinitària. Aquesta realitat meravellosa, que ens és donada, queda «confirmada» quan el batejat rep el «signe/segell del do de l'Esperit Sant». És aleshores quan resta plenament distingit amb el «segell de la Santa Trinitat». Quantes vegades cada dia farà present aquesta realitat un cristià! Cada vegada que faci el senyal de la creu —en començar i acabar la jornada, abans i després del treball i dels àpats, quan entra i surt de l'església, quan prega...— repeteix les paraules del seu baptisme i la confessió de fe trinitària. Encara que sovint arribem a fer-ho maquinalment, és important que ens esforcem a fer-ne una experiència conscient d'aquesta nostra identitat.

La litúrgia, obra de la Trinitat

Aquesta definició preciosa de la litúrgia cristiana és la que ens dona el Catecisme de l'Església catòlica. Obra de la Trinitat perquè és benedicció del Pare i lloança de la seva gràcia: és actualització eficaç del misteri pasqual de Jesucrist; i és «obra mestra» de l'Esperit Sant, que porta fins a la profunditat dels cors fidels la comunió amb Déu. Per això, en qualsevol acció litúrgica,

començant pels sacraments, trobem sempre la lloança i l'acció de gràcies al Pare, la memòria del misteri del Fill, i la invocació de la presència i l'acció de l'Esperit Sant.

En l'Eucaristia, sobretot, aquesta dinàmica trinitària resplendeix. Qualsevol de les pregàries eucarístiques n'és un testimoni, des del Prefaci fins a la doxologia. La pregària s'adreça sempre al Pare, i sempre es fa el memorial del misteri de Jesucrist. Ell ha donat l'Eucaristia a l'Església perquè la celebri per «fer el seu memorial». El realisme de l'Eucaristia no és obra de màgia, sinó de l'Esperit Sant; per això s'invoca la seva presència, tant en la conversió dels dons en el Cos i la Sang del Senyor, com en la consecució del fruit de la comunió eucarística: un sol cos en Crist. I tota la pregària acaba amb la doxologia al Pare, pel Fill, en l'Esperit Sant. Sant Justí, en el segle II, ja explicava en aquests termes la pregària eucarística.

Reflexions semblants podríem fer a partir dels altres sacraments. Quedem-nos en el sacrament de la penitència, i en les paraules de l'absolució sacramental: «Déu Pare misericordiós, que per la mort i la resurrecció del seu Fill ha reconciliat el món amb ell mateix, i ha comunicat l'Esperit Sant pel perdó dels pecats...»

Quan el cristià parla de la Santa Trinitat, no està fent abstraccions. En la fe, està parlant de la seva «família», perquè ha estat distingit amb el segell de la Santa Trinitat. «En Déu vivim, ens movem, i som» (Fets 17,28).

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Santa Úrsula Ledóchowska

- ✓ Nascuda a Loosdorf, Àustria, l'any 1865
- ✓ Ursulina dedicada als pobres, a l'educació i a l'evangelització
- ✓ Fundadora de les Ursulines del Sagrat Cor de Jesús agonitzant
- ✓ Va morir a Roma l'any 1939
- ✓ Canonitzada el 2003 per Joan Pau II

Pertanyent a l'alta aristocràcia austropolonesa, la família d'Úrsula Ledóchowska va donar diverses personalitats d'Església: una germana seva, Teresa, també és santa, un altre germà, Vladimir, va ser el preposit general dels jesuïtes, i un oncle era cardenal.

Moguda per la crida religiosa va entrar al convent de les Ursulines de Cracòvia quan tenia 21 anys i en va acabar sent la superiora. El seu caràcter espiritual i enèrgic va fer que fos cridada per dirigir un internat de noies poloneses exiliades a Sant Petersburg. Durant aquests anys va fundar escoles i diverses comunitats d'ursulines a Rússia i Finlàndia, fins que en esclatar la Primera Guerra Mundial es va haver d'exiliar a Suècia. Al país escandinau va continuar amb la missió evangelitzadora i va obrir escoles, convents i fins i tot un diari per a la comunitat sueca catòlica.

L'any 1919, amb la fi de la guerra i la independència de Polònia, santa Úrsula Ledóchowska va poder tornar al seu país on va fundar les Ursulines del Sagrat Cor de Jesús agonitzant. Aquesta nova congregació es va dedicar a la cura dels joves, els pobres i els ancians i ben aviat es va estendre per tot Polònia i per altres països d'Europa.

Tortosa

Enric Benavent és el nou bisbe de Tortosa

La presa de possessió serà el 13 de juliol

Redacció

Tortosa

Després de cinc mesos de seu vacant, la diòcesi de Tortosa ja té bisbe titular. Es tracta de Mons. Enric Benavent Vidal, fins ara bisbe auxiliar de València. Nascut a Quatretonda (València), té 54 anys i és doctor en Teologia per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Ha estat degà-president de la Facultat de Teologia Sant Vicent Ferrer de València i va ser ordenat bisbe l'any 2004. El dissabte 13 de juliol, festivitat de sant Enric, prendrà possessió com a nou bisbe de Tortosa.

La diòcesi de Tortosa va quedar amb seu vacant quan Xavier Salinas va ser nomenat bisbe de Mallorca. Mn. Josep Lluís Arín, administrador diocesà, ha estat l'encarregat de fer públic el nomenament de Mons. Benavent. Ha estat durant una roda de premsa al Palau Episcopal el divendres 17 de maig.

Primerament, Mn. Arín ha volgut agrair la col·laboració que ha trobat en els mitjans de comunicació durant aquests mesos de seu vacant. Han estat mesos molt intensos d'ençà que va prendre possessió com a administrador diocesà, el 14 de gener, ja que han coincidit amb la renúncia de Benet XVI i l'elecció del nou papa Francesc.

Tot i la seu vacant, el bisbat de Tortosa ha seguit el full de ruta, marcat per la celebració de l'Any de la Fe. «És una diòcesi viva», ha volgut remarcar Mn. Arín, i ha explicat que «el bisbe electe està molt content de venir». «L'he vist molt il·lusionat per exercir aquesta missió de pastor», ha afegit a continuació.

Segons ha dit, el desig de Mons. Enric Benavent era fer la seva entrada a Tortosa al més aviat possible, però les agendes tant del bisbat de Tortosa com de València no ho han fet possible. El cap de setmana anterior del 13 de juliol, València fa la peregrinació diocesana a Lourdes, i Tortosa la té programada per l'anterior.

Mons. Enric Benavent es farà càrrec d'una diòcesi amb 120 capellans i 140 parròquies, més la catedral. Hi ha uns 300.000 habitants entre Catalunya i la província de Castelló.

Segons fonts de l'arquebisbat de València, el bisbe Benavent destaca per la seva calidesa i proximitat, i per la seva formació teològica. Recentment ha publicat el llibre *Teología y vida eclesial*, editat per la Facultat de Teologia Sant Vicent Ferrer de València.

El Dr. Armand Puig, degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya, ha destacat que Enric Benavent és «un bon professor de teologia, que valora i divulga el Concili Vaticà

«Vull oferir-vos paraules vertaderes»

Desitjo saludar-vos a tots: als sacerdots de la diòcesi, als religiosos, religioses i persones consagrades al Senyor, als diaques i seminaristes, a les famílies, als ancians, als joves i als infants. D'una manera especial vull recordar a tots aquells que estan passant moments difícils per malaltia, falta de treball, solat, etc.

En la segona carta als cristians de Corint, sant Pau els recorda que ha viscut el seu ministeri apostòlic entre ells «amb amor sincer i amb paraules vertaderes» (2Co 6,6-7). Així he volgut viure el meu ministeri episcopal durant aquests anys i així vull estar entre vosaltres.

Demaneu al Senyor per mi, perquè sàpiga cuidar aquesta porció del poble de Déu que se m'ha confiat *amb amor sincer*: no a la força, sinó de bona gana, és a dir, amb alegria cristiana; no per sòrdid guany, sinó amb generositat, buscant sempre els interessos de Crist i no els meus; no com un dèspota que es considera a si mateix amo del ramat, sinó amb el desig que el meu ministeri faça present a Crist, únic pastor i model del ramat. Vull oferir-vos també *paraules vertaderes*. No paraules meues, sinó la paraula d'Aquell que és la Veritat, la paraula de l'Evangeli: aquesta és la paraula que ens dona la Vida, la paraula que neteja el nostre cor, que ens permet romandre en Déu i que possibilita que Ell romanga en nosaltres. M'agradaria que en les meues paraules ressoni sempre la paraula de l'Evangeli

Victor Gutiérrez / AVAN

i de la fe de l'Església.

La nostra diòcesi de Tortosa és rica en història, cultura i belles tradicions que han nascut de la fe i encara avui ajuden a fer que la fe es mantinga viva entre nosaltres. Però sobretot és rica perquè Déu ens ha concedit el do de la santedat.

En aquest Any de la Fe, aquests són els vertaders testimonis de la fe i els que ens indiquen permanentment el camí que s'ha de seguir per a la nova evangelització. Des d'aquest moment demano que ells intercedisquen per mi, perquè en tot moment visca amb el desig de santedat i de recórrer amb vosaltres el camí que ens porta al Regne de Déu.

(Extracte de la carta adreçada als diocesans de Tortosa)

II, i que té una ferma sensibilitat pastoral».

El bisbe de Mallorca, Mons. Xavier Salinas, ha acollit la notícia del nomenament d'Enric Benavent amb «molta emoció i alegria, perquè hi ha hagut una resposta i Tortosa tindrà un pastor». A la vegada lloa la figura del bisbe Enric: «És una persona que aprecio i estimo però que, a més, objectivament, està preparada per a la nova tasca que se li encomana. Destaca la seva formació teològica i el fet de ser "un home de seny", prudent i amb qualitats per escoltar.» «A més —afegeix Mons. Salinas— té una edat i una experiència que el fa tenir una força interior i una capacitat per acompanyar aquesta Església que necessita, com totes, la companyia d'un pastor.»

Mons. Xavier Salinas ha felicitat els

diocesans de Tortosa, i els ha convidat a donar gràcies a Déu pel pastor que ve en nom del Senyor.

«Aportarà una bona il·luminació teològica dels problemes pastorals»

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, ha acollit amb satisfacció el nomenament de Mons. Enric Benavent. «Reuneix unes condicions molt adients per ser un bon bisbe de Tortosa», ha manifestat.

Mons. Cortés coneix des de fa temps Enric Benavent. Va ser ell, precisament, qui el va cridar com a formador del Seminari de València quan n'era el rector, l'any 1985. Assegura que el nou pastor de la diòcesi tortosina encaixarà molt bé en la Conferència Episcopal Tarraconense,

per la seva sòlida formació teològica i pel seu tracte afable. «Aportarà una bona il·luminació teològica dels problemes pastorals», ha dit també el bisbe de Sant Feliu, «i generarà una bona sintonia a la diòcesi, entre el clergat i amb la gent». La seva experiència durant nou anys com a bisbe auxiliar de València, una diòcesi que com Tortosa combina el món rural amb l'urbà, l'acrediten en l'àmbit pastoral, amb un sentit pràctic claríssim i una gran disponibilitat. Mons. Agustí Cortés ha confirmat el seu tarannà afable i proper, al mateix temps que en destaca la «sensibilitat especial per l'espiritualitat sacerdotal». «És una persona molt senzilla —ha dit—, amb una conducta molt cordial.» «Mons. Enric Benavent —ha acabat afirmant el bisbe de Sant Feliu— serà per a Tortosa un guany molt gran.»

Tarragona

«Qualsevol indagació sobre la vida de l'apòstol Pau té importància per a tots els creients»

Mn. Josep M. Gavalda, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós

Joan Boronat

L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós organitza el Congrés de Tarragona *Els últims anys de la vida de Pau*. Tindrà lloc al Centre Tarraconense El Seminari del 25 al 29 de juny. Mn. Josep Maria Gavalda Ribot és doctor en Teologia Moral per l'Acadèmia Alfonsiana de la Universitat Lateranense de Roma i director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona.

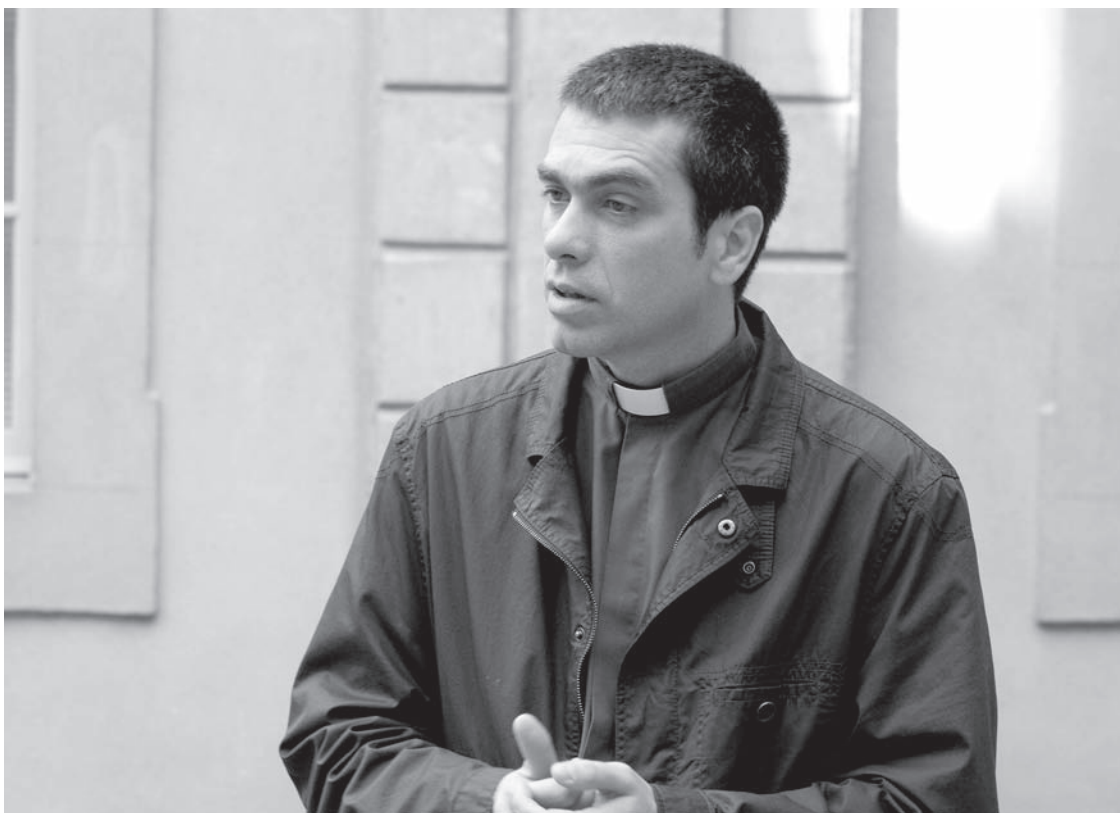
L'organització d'aquest congrés és una conseqüència dels altres dos que s'han celebrat a Tarragona els darrers anys?

Quan l'ISCR Sant Fructuós va organitzar el Congrés *Pau, Fructuós i el cristianisme primitiu a Tarragona (segles I-VIII)*, l'any 2008, la temàtica del projecte evangelitzador de Pau a Hispània i la probabilitat de l'estada de Pau a Tarraco fou un dels blocs importants d'aquell congrés. En l'àmbit científic es va reobrir el debat sobre aquesta qüestió i, certament, arran de les diferents ponències que es van desenvolupar, alguns exegetes i historiadors han continuat les seves investigacions durant aquests cinc anys. Ara és el moment de tornar-se a trobar per debatre de nou la qüestió des d'una perspectiva àmplia: ens preguntem sobre què va fer l'apòstol en els darrers anys de la seva vida. El fet de la continuïtat del congrés del 2008 amb el que ara celebrarem es mostra en el fet que alguns ponents són els mateixos: John Barclay, Heike Omerzu, Rainer Riesner, Angelo Di Berardino, Armand Puig, Agustí Borrell... Per tant, són investigadors que continuaran el treball iniciat en el congrés del 2008 a Tarragona.

En les tres convocatòries hi ha un nombre similar de ponents i de nacionalitats.

El congrés de Tarragona *Els últims anys de la vida de Pau* acollirà una trentena de ponents. La participació de professors ha augmentat ja que també serà un congrés de quatre dies. Els anteriors havien tingut una durada de tres dies. La diversitat de països d'origen dels ponents és molt rica. Respon a la temàtica del congrés. Tractem una personalitat important en el cristianisme, com és la figura de l'apòstol Pau. I només aquest fet mostra que aquest congrés té un interès mundial. Evidentment, la qüestió del viatge evangelitzador de Pau a Hispània ens interessa d'una forma especial a nosaltres, és una tradició venerable de l'Església de Tarragona. Però, més enllà dels «nostres» interessos, preval l'interès d'indagar sobre qüestions que afecten la vida de Pau en els seus darrers anys, i això és d'interès mundial.

MCS Arquebisbat Tarragona

En quin sentit la temàtica del congrés té importància mundial?

Sant Pau interessa a tots els cristians. Fou el gran divulgador de l'Evangeli i l'apòstol que va fundar més comunitats cristianes. Comptem amb les seves cartes. El seu pensament, la seva teologia han marcat profundament el cristianisme. Qualsevol indagació sobre la vida de l'apòstol Pau té importància per a tots els cristians. El final de la vida de Pau, i també la de l'apòstol Pere ens porta a moltes preguntes ja que dels seus martiris el Llibre dels Fets dels Apòstols no ens en diu res. Per què? Tots sabem que aquests dos apòstols van tenir alguns conflictes entre ells. La vida dels primers cristians no fou fàcil. Les relacions entre els cristians que provenien

«Els estudiosos del cristianisme primitiu no poden sinó quedar admirats de la història del cristianisme a Tarragona»

del judaisme amb els cristians que provenien del paganisme no van ser sense problemes... El martiri de Pere i Pau té cap relació? Per què no en

parlen gaire els documents antics? Hi ha cap qüestió que volien amagar?

Sobre el possible viatge de Pau a Hispània, confia que aquesta nova cita científica aportí res definitiu?

Penso que sí. L'anterior congrés va obrir una gran pista d'investigació: la possibilitat que Pau arribés a Hispània exiliat. Els investigadors van donar importància a les dades de la primera carta de Climent, on s'afirma de forma molt breu això mateix. Però també es van obrir camins amb la informació que

molts processos judicials romans de jueus famosos havien acabat amb l'exili. Estic segur que aquest congrés aportarà noves dades i que l'intercanvi entre ponents i la reflexió que es pugui fer a Tarragona durant els dies del congrés obrirà noves llums.

Els congressistes podran incorporar comunicacions?

Per aquest congrés no es preveuen comunicacions. El congrés s'ha organitzat per temàtiques en les quals participen dos professors. Un d'ells ha preparat la hipòtesi de treball i un altre ha preparat la «resposta» a aquesta hipòtesi. Serà un congrés que donarà molta importància al debat *in situ* a l'aula del congrés.

Quina repercussió tenen aquests congressos, d'abast internacional, sobre la projecció de la ciutat de Tarragona al món?

És evident que quan persones d'alt nivell intel·lectual o amants de la història antiga o del cristianisme antic visiten Tarragona queden fortament impressionats del llegat històric, arqueològic i cultural de la nostra ciutat. Pensi que les excavacions que s'han fet durant aquests darrers anys a la catedral de Tarragona mostren uns murs grandiosos, impressionants. Són les restes dels murs del temple d'August. Quan hom visita la Necròpolis, té davant els ulls la més gran Necròpolis de tot el món. Quan hom visita Centcelles es troba amb un edifici del segle IV totalment conservat. Tarragona és única i, evidentment, els estudiosos del cristianisme primitiu no poden sinó quedar admirats de la història del cristianisme a Tarragona. Per alguna cosa som la Primada!

El congrés *Els últims anys de la vida de Pau* tindrà lloc al Centre Tarraconense El Seminari del 25 al 29 de juny. La Facultat de Teologia de Catalunya, i especialment el seu degà-president, el Dr. Armand Puig i Tàrrach, l'ha promogut juntament amb el Dr. John Barclay (Durham) i el Dr. Jörg Frey (Zuric), que formen la comissió científica. L'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, inugarà el congrés el dia 25 de juny amb la presència de Joana Ortega, vicepresidenta del Govern de la Generalitat de Catalunya. Es preveuen uns 300 congressistes.

Paral·lelament es desenvoluparan diversos actes culturals a la ciutat de Tarragona, com un concert d'orgue i violoncel a la catedral, a càrrec de Juan de la Rubia i Anna Niebuhr; serà un dels primers concerts del nou orgue de la seu metropolitana i primada. Així mateix es podran conèixer les excavacions del Temple d'August a la catedral, Centcelles, Museu Nacional Arqueològic i Necròpolis de Tarragona.

Per poder-hi participar cal inscriure's a través de la web de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona: www.insaf.cat, o trucant per telèfon al 977 233833.

Reunió 206 de la Tarraconense

Bisbes i religiosos col·laboren per fer més fecunda la missió evangelitzadora de l'Església

Redacció
Loreto

El 14 i 15 de maig va tenir lloc la reunió núm. 206 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió va ser presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells i hi van assistir tots els seus membres. Els bisbes es van reunir amb la Junta Directiva i altres representants de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) per dialogar sobre «la vida religiosa i les fronteres geogràfiques, socials i culturals de l'evangelització: el nou areòpag de la missió».

En nom dels religiosos van intervenir el provincial dels claretians i president de l'URC, Màxim Muñoz, que va introduir les ponències amb la reflexió sobre les claus d'interpretació de la proposició 50 del Sínode sobre la Nova Evangelització i el testimoniatge de vida com a «poderós anunci de l'Evangeli»; el provincial dels carmelites descalços, Agustí Borrell, que va presentar les noves fronteres geogràfiques de la missió; la germana teresiana Victòria Molins, que va parlar de la frontera social: presència en la pobresa, marginació i exclusió social; el jesuïta Llorenç Puig, director de Cristianisme i Justícia, que va parlar de la frontera cultural que inclou dedicacions molt diverses com l'educació, el diàleg fe-ciència, la interculturalitat; i l'abadessa del monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les, Esperança Atarés, que va presentar l'aportació de la vida contemplativa en aquests nous areòpags de la missió.

En un interessant diàleg entre tots es va posar en relleu el bon clima de col·laboració que hi ha en la majoria de casos, així com la necessitat i la voluntat d'intensificar les mútues relacions amb esperit de confiança per fer més fecunda la missió evangelitzadora de l'Església.

MCS Arquebisbat Tarragona

Els bisbes van felicitar els religiosos per tot el treball que estan fent en aquests camps, agraïnt els carismes que la vida consagrada aporta al conjunt de tota l'Església i més en concret a les Esglésies diocesanes que formen la Conferència Episcopal Tarraconense.

Els bisbes van rebre una àmplia informació sobre *Catalonia Sacra*, una iniciativa de promoció conjunta del patrimoni cultural dels bisbats de Catalunya, creada en el si del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat. Mons. Pardo va informar detalladament sobre tot el que s'ha fet durant l'any 2012, i sobre els projectes que s'estan iniciant i les propostes d'accions per al 2013.

Els bisbes van reflexionar llargament sobre diverses qüestions relacionades amb la pastoral de joventut i van estudiar l'exhaustiu informe sobre les activitats portades a terme pel Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) que els va presentar Mons. Francesc Pardo.

Van rebre també les informacions sobre la propera Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) a Rio de Janeiro, a la

«Els bisbes convoquen el proper Aplec de l'Esperit per la Pentecosta del 2014 a Banyoles»

qual aniran alguns joves de les nostres diòcesis. Per a aquells joves als quals no els és possible fer aquest viatge, les delegacions de joventut oferiran una trobada a Llinars del Vallès coincidint amb les dates de la JMJ.

Els bisbes van decidir convocar el proper Aplec de l'Esperit per la Pentecosta del 2014 a Banyoles (bisbat de Girona).

L'arquebisbe Pujol va explicar als bisbes la preparació de la beatificació

dels màrtirs del segle XX, que es portarà a terme a Tarragona el proper 13 d'octubre, entre els que hi ha el bisbe auxiliar de Tarragona, Mons. Manuel Borràs; el bisbe de Lleida, Mons. Salvi Huix, i un gran grup de preveres, religiosos, religioses i laics de totes les diòcesis de la Tarraconense. En l'Any de la Fe, els màrtirs són un veritable testimoni d'una fe viscuda amb radicalitat, entrega i entusiasme. Els bisbes animen tots els fidels

a preparar-se espiritualment per aquest esdeveniment eclesial tan significatiu.

Els bisbes van rebre per part del cardenal Lluís Martínez Sistach diverses informacions sobre el Centre d'Estudis Pastoral, així com també sobre les noves propostes dels cursos de llicència de la Facultat de Teologia de Catalunya.

A proposta de Mons. Jaume Pujol, els bisbes van donar el parer positiu al nomenament de president i vicepresidenta de l'Associació Bíblica de Catalunya, en les persones de Mn. Joan Magí i Ferré i la Sra. Maria de l'Esperança Amill Rocamora, tots dos de l'arxidiòcesi de Tarragona.

S'ha nomenat també com a director del Secretariat Interdiocesà de la Pastoral Obrera de Catalunya Mn. Josep Baena Iñiesta, prevere del bisbat de Terrassa, i com a consiliari de la Joventut Obrera Catòlica Mn. Emilià Almodòvar Molina, prevere de l'arquebisbat de Barcelona.

Així mateix els bisbes van nomenar comissaris generals de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi Trini Molist Solvas i Lluís Marco i Planells.

Conveni entre el Col·legi d'Advocats de Tarragona i Càritas

Joan Boronat

Joan Boronat / Tarragona

A la seu del Col·legi d'Advocats de Tarragona (ICAT) va tenir lloc la signatura d'un conveni amb Càritas diocesana, a través del qual el col·lectiu de lletrats es compromet a facilitar assessorament extrajudicial de caràcter gratuït a les persones més vulnerables de la nostra societat i, en aquest cas concret, en l'àmbit de l'arxidiòcesi tarraconina.

A l'acte protocol·lari de la signatura hi van assistir Manel Albiac, degà del Col·legi d'Advocats; el director de Càritas diocesana, Francesc Roig; Conxa Manrique, lletrada i voluntària de Càritas i coordinadora del projecte; Javier Gutiérrez, diputat de la Junta de Govern de l'ICAT i el tresorer, Alberto Garcia.

A hores d'ara, aquest projecte ja compta amb un torn de 35 lletrats voluntaris que en les diferents especialitats

(dret civil, laboral, administratiu, penal) donaran assessorament legal als més necessitats, i ho faran a les mateixes instal·lacions de Càritas. Tant Càritas com els advocats analitzaran els casos concrets i donaran suport a les persones en les seves problemàtiques com poden ser els desnonaments, la migració, el maltractament, entre altres. També s'ha signat un contracte de protecció de dades de les persones beneficiades del projecte.

S'intenta arribar «on no arriben els poders públics», va comentar Francesc Roig, alhora que va valorar molt positivament la resposta del Col·legi d'Advocats. La necessitat creixent implica «que haguem d'anar més enllà de la tasca de facilitar roba i aliments a les persones que pateixen exclusió social i dificultats», va reblar el director de Càritas.

«Ressuscitè el tercer dia d'entre els morts»

Paco Jiménez
Díaca

Canelobre per al ciri pasqual del temple de la Sagrada Família, Antoni Gaudí, segle XIX, Museu de la Sagrada Família de Barcelona.

La meua fe en el credo, «Ressuscitè el tercer dia d'entre els morts», és l'experiència de la meua trobada amb el Crist ressuscitat que és font de goig. És la certesa vivificadora en la meua vida, que m'ha transformat i configurat en testimoni de la seva Resurrecció, i m'anima a viure la vida com un acte de generositat al servei dels germans.

Quina altra cosa sinó la fe en Crist Ressuscitat, em fa viure com a cristià i estimar amb esperança en aquesta societat amb tanta injustícia, dificultats, dolor i patiment?

Crec que la Resurrecció de Jesús és l'amor de Déu a la Humanitat; jo la visc amb alegria i fondària espiritual i missional, confessant Déu com a dador de vida eterna.

Crist viu és el motor de la meua vida, l'energia secreta que m'impulsa a anunciar-lo. Crec que Ell mou els cors cap a la justícia i cap a l'amor tot contagiament esperança.

«He viscut experiències de resurrecció acompanyant i compartint sentiments de dones i homes que viuen, pateixen i s'afanyen en la recerca de la felicitat»

Textos bíblics sobre la fe

«Llavors Jesús va afirmar: "Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que hagi mort, viurà; i qui estigui viu i cregui en mi, mai més no morirà. Creus això?" Ella va contestar: "Sí, Senyor; jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu que havia de venir a aquest món"» (Jn 11,25-26).

L'Església creu que, segons els testimonis recollits en el Nou Testament, el cos de Jesucrist —que ha experimentat realment la mort— no sols ha tornat a la vida, sinó que també ha entrat en la dimensió de Déu, havent estat plenament «cristificat», o «espiritualitzat», és a dir, totalment impregnat, ungut de l'Esperit Sant. Per això, i amb total realisme, podem dir que Crist ha vençut la mort i que, en la seva resurrecció i en el do de l'Esperit Sant, tenim la garantia de la nostra resurrecció. D'aquí ve que la joia i l'esperança entrin en la història de la humanitat amb una força i una radicalitat totalment noves.

VIURE L'ANY DE LA FE. Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització. Centre de Pastoral Litúrgica. 253 pàg.

La fe cristiana m'ofereix la possibilitat d'una felicitat més real i conscient, basada en l'experiència d'un Déu Pare, revelat en Jesucrist, al qual cada dia li dono les gràcies perquè m'ofereix com a fill seu, sentit per enfrontar-me a la meua existència, llum i força per viure de manera joiosa el dia a dia, i una esperança darrera de plenitud eterna.

Déu el primer regal que em va fer va ser el Do de la vida: la meua condició humana, la meua fe en Crist Ressuscitat. I en el meu ministeri com a díaca he viscut experiències de «resurrecció» acompanyant i compartint sentiments de dones i homes que viuen, pateixen i s'afanyen en la recerca de la felicitat per superar una dificultat o aconseguir una reconciliació i especialment en els germans que pateixen pel dolor de la mort d'un ésser estimat, o per les injustícies. He intentat que aquestes

persones transformin el dolor en esperança i en una força que doni sentit a la seva existència.

És un privilegi incomparable poder acompanyar el qui marxa a la casa del Pare —jo ho vaig viure amb la meua germana gran—, perquè ens permet entreveure alguna cosa del que ens espera. Sóc conscient del regal que em va fer Déu tot acompanyant a morir bé la meua germana al llinar de la vida.

Va ser una experiència on un raig de llum i d'alegria a través de la pau, de la pregària, de la mirada i del somriure de la meua germana es va esquitllar en el meu cor la certesa que Déu té la darrera paraula davant la mort, i li vaig dir a la meua germana: «Si morim amb ell, viurem amb ell. Estàs davant del teu naixement a la vida en plenitud, que és llum, és amor, és la Resurrecció a la qual tots som convidats per Déu Pare.»

*CatalunyaCristiana

Subscribiu-vos

Desitjo subscriure'm al setmanari Catalunya Cristiana durant un any (52 números)

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e: _____

☐ Edició paper 125€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular _____

Entitat _____ Oficina _____ DC _____ Compte _____ Data (dd/mm/aa) _____

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

El consiliari diu...

«Esperança activa»

Amb aquest títol tan suggeridor vam començar l'altre dia la nostra habitual reunió d'animadors de Vida Creixent. És el títol del tema que tocava. Entre tots mirarem de «desbrossar-lo» per tal de treure'n pistes que ens ajudin a acompanyar els nostres grups. Partiem del text que aquest any ens ha preparat el bisbe Sebastià Taltavull i que ens ajuda tant els nostres grups (i a altres que no són del nostre moviment...). Com a viceconsiliari, a mi em toca reconduir el debat per tal de «centrar-nos», però alhora, em serveix a mi d'inspiració per a aquests articles.

En primer lloc, cal adonar-nos de quina esperança parlem. No és només aquella que ens fa dir «és l'última cosa que es perd». La nostra esperança va molt més enllà. L'esperança cristiana ens ve per la fe... Sant Pau ens diu que «hem estat salvats, però només en esperança. Ara bé, veure el que s'espera no és esperança: allò que es veu, per què s'ha d'esperar? Però nosaltres esperem allò que no veiem, i ho anhelem amb constància» (Rm 8,24-25). Podríem dir que Pau dona a entendre que, d'alguna manera «esperem perquè, ja estem fent experiència d'allò que esperem». Més senzillament, podríem dir que aquí

«"Esperança activa" és tenir aquell punt d'optimisme que surt de dins davant de qualsevol situació»

«n'estem fent un tast», ja ara, d'allò que esperem. En la reunió, els vaig dir, per entendre'ns, que, quan arribarem allà dalt direm: «Això em sona...» És el «Ja, però encara no.» Ja estem vivint realitats del cel però encara no del tot. D'això, els teòlegs en diuen *tensió escatològica*. La conseqüència és directa: entre el «ja» i «l'encara no» hi ha un dinamisme. La nostra no és una esperança passiva sinó activa. El cristià ha d'estar sempre en moviment. No podem restar quietes. Quan, a voltes, ens surt l'expressió —sovint davant nostre, els mossens—: «és que jo no faig res de mal». Resposta: «Perdona, tu no pots limitar-te a "no fer res de mal". Tu has de fer el bé!»

Esperança activa és viure la nostra fe de tal manera que siguem capaços, com feien els primers cristians, d'interpel·lar els qui ens envolten. *Esperança activa* és tenir aquell punt d'optimisme, que surt de dins, davant qualsevol situació, sobretot si és conflictiva. *Esperança cristiana* és poder respondre a qui ens pregunta: «Com és que ets així, sempre positiu, sempre alegre, sempre optimista». Els joves dirien: «Tu, de què vas amb aquest bon rotllo?» És poder dir davant d'aquesta pregunta, si s'escau, «és que jo sóc cristià».

Bisbat de Lleida

Més de vuit-centes persones a la XXVII Trobada Interdiocesana de Vida Creixent

Jordi Curcó

Més de vuit-centes persones van participar en la XXVII Trobada Interdiocesana de Vida Creixent, celebrada el 8 de maig passat a la ciutat de Lleida, organitzada pels membres d'aquest moviment cristià de gent gran de la diòcesi de Lleida.

L'acte central de la trobada fou la celebració de l'Eucaristia en el marc incomparable de Seu Vella, l'antiga catedral dels lleidatans amb els representants de Vida Creixent de totes les diòcesis de Catalunya, a més d'Andorra i les Illes Balears.

A les 12 en punt del migdia, s'inicià l'acte principal de la trobada, la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe de la diòcesi Mons. Joan Piris, i concelebrada pels consiliaris de Vida Creixent de diverses diòcesis i altres preveres lleidatans. A la vora del bisbe Piris hi havia l'arquebisbe de la diòcesi de Cali (Colòmbia), Mons. Dario de Jesús Monsalve, acompanyat pel seu vicari general i que es trobava circumstancialment a Lleida de camí a Roma, on assistí a la canonització de la religiosa Laura Montoya, primera santa colombiana. A Lleida visità els sacerdots de Cali que treballen a la diòcesi, alhora que a la seva de Cali, des de fa més de 50 anys, hi ha sacerdots lleidatans. Així l'arquebisbe va voler participar en la trobada i va saludar tots els participants amb unes emocionants paraules: «Us convido a continuar endavant amb la vostra saviesa i la vostra extraordinària fe, donant testimoni de Jesús en aquesta etapa de la vostra maduresa de vida i de fe.»

En la seva homilia, el bisbe de Lleida animà també els membres de Vida Creixent a continuar creixent en la fe i en la veritat de Déu. «Per gran que hom sigui, sempre pot seguir creixent, perquè la plenitud només s'aconsegueix després de la mort.» Joan Piris, aprofitant la tornada de l'himne de Vida Creixent que fa referència a l'alegria, manifestà que «aquesta alegria ningú no ens la prendrà, perquè sempre acompanya els cristians».

Curiosament en un lateral del presbiteri es col·locà una fotografia del jove màrtir lleidatà Francesc Castelló, al qual els organitzadors de Vida Creixent de la diòcesi de Lleida, tot celebrant l'Any de la Fe, van voler dedicar la trobada: «...Nosaltres, com el nostre beat, la volem viure com ell, tots els moments de la nostra vida i de la nostra mort», es podia llegir en el díptic del programa i en el llibre de cants.

Finalitzada la celebració, tots els participants es van traslladar a un restaurant on es féu el dinar de germanor. Al final de l'àpat, les diverses autoritats de Lleida que van voler sumar-se a la trobada van prendre la paraula per

felicitar Vida Creixent per aquest esdeveniment. El tinent d'alcalde de la Paeria, Josep Presseguer, va definir la gent gran com els necessaris de la societat; mentre que el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Xavier Puigdollers, ho va fer també utilitzant la paraula «imprescindibles»

en una societat en crisi profunda de valors, i també els va donar les gràcies per: «...la fidelitat a un estat de vida, a la família, tot educant i atenent-ne els membres, els fills i ara els néts, aportant el millor al creixement humà i a la societat.»

El president de Vida Creixent de Lleida, Xavier Pelegrí, ha manifestat la seva satisfacció per com s'ha desenvolupat la trobada. «Ens feia molta il·lusió celebrar-la a Lleida, tot i el treball d'organització que comportava. La gent va marxar molt satisfeta i alhora emocionada, sobretot de l'emotiva i sentida Eucaristia celebrada a la Seu Vella. Els voluntaris, una trentena i tots ells gent gran, han estat el puntal que ha fet possible que tot sortís bé. L'Esperit Sant ha estat amb nosaltres, en aquesta trobada de Vida i de Fe.» I abans de marxar, el delegat interdiocesà de Vida Creixent i president de Barcelona va felicitar el president de Lleida: «Ha estat una trobada magnífica.»

Els 800 participants retornaren a casa amb una bossa on hi havia diversos records, entre ells un tríptic del beat Francesc Castelló, el llibre dels màrtirs de Lleida i una ampolla amb oli de les Garrigues.

AGENDA

JUNY

DIJOUS 6: reunió d'animadors, única del mes. A les 5 de la tarda, a Riva-deneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema X —No ens deixis de la teva mà. També vosaltres em voleu deixar? (Jn 6,67). En cas de canvi la reunió es faria al carrer València 244, planta 4a, sala d'actes. Al costat de la parròquia dels Àngels.

DISSABTE 15 DE JUNY: Trobada final de curs oberta a tothom. Matí a la Verge de la Pau. Inici a les 10.30, conferència a les 11 h, sobre l'Any de la Fe, a càrrec del monjo de Montserrat Bernabé Dalmau. A les 12 h. Eucaristia per compartir i donar gràcies per tot el curs. Després un petit refrigeri de germanor. L'acte tindrà lloc a la parròquia de la Verge de la Pau (Pl. Ferran Casablanca, 4-6, entre Mandri i Ganduxer. Per poder-hi arribar teniu els autobusos següents: 14, 16, 58, 64, 70, 72 i H6).

Sant Joan de Déu inaugura un nou centre per al col·lectiu dels sense llar

Situat al barri barceloní de Sarrià, té capacitat per a seixanta persones

Miquel Àngel Codina
Barcelona

La Província d'Aragó-Sant Rafael de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, a través de Sant Joan de Déu-Serveis Socials de Barcelona, va posar en marxa el dilluns 6 de maig el seu segon centre —el primer es va instal·lar al barri del Poble Sec— per a persones sense llar a la Ciutat Comtal. L'edifici, que pertany a la Congregació del Sagrat Cor, ha estat llogat per fer front a la crítica situació socioeconòmica actual, que ha fet augmentar el nombre de persones sense llar. «La ciutat ha patit, en els darrers tres anys, un augment significatiu en el nombre de persones en situació d'exclusió residencial. En aquest sentit, l'obertura d'aquest centre va en la direcció de donar resposta a aquesta necessitat, que es veu agreujada dia a dia per l'empitjorament constant de la situació social i que afecta, lògicament, amb més força aquelles persones que estan pitjor situades en l'escala social», explica el Dr. Joan Uribe, director de Sant Joan de Déu-Serveis Socials de Barcelona.

Es tracta d'un centre situat al barri de Sarrià que té capacitat per a seixanta persones: homes, dones i parelles sense fills. «La ubicació a Sarrià —comenta el Dr. Uribe— respon a l'excel·lent oportunitat que suposa disposar d'un equipament de qualitat i dignitat per a persones en situació d'exclusió. Des de Sant Joan de Déu-Serveis Socials treballarem perquè en pugui gaudir, fent-ne un equipament obert al barri, a la seva gent.»

Recuperar l'autonomia

Els usuaris són persones que es troben en situació d'exclusió residencial. «Atendrem des de persones que han patit un procés de desnonament fins a aquelles que porten un temps sense llar. En qualsevol cas, el comú denominador de totes elles és el de persones amb les quals l'objectiu de treball serà mirar d'assolir la seva plena inclusió social, restablir-los l'autonomia en tots els sentits (residencial, social, econòmica...) i tornar a normalitzar la seva vida», informa el Dr. Uribe.

Des de Sant Joan de Déu-Serveis Socials de Barcelona els oferiran, a més d'un espai temporal de residència digne —habitacions individuals, espais comuns de serveis, atenció a les necessitats bàsiques—, un treball de suport dut a terme per un equip de professionals de l'àmbit social. A través del treball individualitzat, es treballarà amb cada persona per posar-li a l'abast diferents recursos i coneixements tècnics per aconseguir el propòsit de tornar-los a la plena autonomia personal.

Les persones sense llar han augmentat en els últims temps a causa de la greu situació econòmica. El Dr. Joan Uribe constata que «del 2008 al 2009, la ciutat de Barcelona va patir un incre-

L'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, visita les instal·lacions en companyia del Dr. Joan Uribe.

Al servei del proïsme

L'Orde Hospitalari Sant Joan de Déu és una organització de confessonalitat catòlica que treballa per promocionar la salut i per ajudar els malalts i necessitats. Les seves obres no pretenen el benefici econòmic i es basen en el principi d'hospitalitat iniciat pel seu fundador, sant Joan de Déu. Va iniciar la seva activitat al segle XVI i avui està present en més de 50 països dels cinc continents. Està formada per 1.200 germans, més de 40.000 professionals, 8.000 voluntaris i més de 300.000 benefactors.

Sota el concepte d'hospitalitat, l'orde té cura de l'acollida, la promoció de la salut, l'acompanyament i el compromís amb les realitats més vulnerables. La realitat actual es visualitza a partir de centres assistencials, hospitals, centres de salut, serveis socials i comunitats de religiosos. Es tracta de centres plurals amb un compromís social compartit amb altres institucions de caràcter públic, eclesial o privat amb les quals hi ha una afinitat en la motivació i una visió compartida.

ment d'aproximadament 1.000 persones. Des d'aleshores, la percepció del nostre entorn sembla indicar que aquesta realitat ha augmentat».

«La previsió, no ja a curt/mitjà termini, sinó, malauradament, a mitjà/llarg termini, és la següent: el nombre de persones que han passat del risc de pobresa a la pobresa ha augmentat i augmenta; el nombre de persones que han passat de la pobresa a l'extrema pobresa ha augmentat i augmenta. La duresa de la situació, per a tots ells, és més gran. La perspectiva per a un gran nombre d'aquestes persones és romandre en aquesta situació durant molt de temps. Això fa preveure una quantitat de persones en situació d'extrema pobresa, amb exclusió residencial i sense, molt més gran que la que hi havia abans de la crisi. I en condicions molt més complexes. No és una bona previsió; és una previsió que apunta a una situació ben difícil», assegura el director de Sant Joan de Déu-Serveis Socials de Barcelona.

Segons el Dr. Uribe, la ciutadania s'ha de conscienciar més sobre la problemàtica que afecta el col·lectiu dels sense sostre. «Quedar-se sense llar —subratlla—, més enllà d'un problema personal de qui ho pateix, és el reflex d'una sèrie de deficiències socials: de distribució de la riquesa, de desigualtats acumulades en algunes persones, de manca de drets socials... Tot això, per desgràcia, s'està estenent al conjunt de la societat.»

«Per tant, hem d'entendre que el problema d'una persona sense llar és el problema d'una societat amb lleis desiguals segons el país d'origen, d'una societat que no inverteix bé en educació, que no té ben articulats els seus sectors de productivitat, que no sap donar seguretat (laboral, sanitària...) als seus membres, que no té prou treballats ni dotats els seus drets socials, etc. I això, evidentment, és un problema de tots.»

La bona notícia

Compartint taula

Compartint taula és el títol d'un full informatiu de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials (ACRA), publicat recentment a Barcelona. Entre altres activitats socials, ACRA informa que a Catalunya prop de 150.000 persones grans viuen soles. L'aïllament és un greu problema que afecta les persones d'avançada edat i que altera la salut física i mental. Aquesta situació és especialment delicada i penosa en persones amb dificultats econòmiques.

ACRA desenvolupa un programa en el qual ofereix alimentació gratuïta, garanteix la seva correcta nutrició en centres de proximitat, és a dir, amb una atenció professional i de qualitat, on poden rebre l'atenció que els ancians necessiten. Fins i tot, facilita espais adequats per al foment de relacions socials entre persones grans.

Els centres que participen en aquest projecte posen a disposició la seva experiència al servei del benestar de la gent gran, fomenten la integració dels centres en el seu entorn més proper i aporten un recurs molt valuós en el context socioeconòmic actual en favor dels ancians i ancianes del país. Els centres residencials, socis d'ACRA, s'han proposat cobrir les necessitats d'aliment de 1.000 persones grans cada dia, amb l'objectiu de compartir més de 261.000 dinars en un any. No podem negar que en una època de crisi econòmica greu, que afecta d'una manera particular les persones humils i d'avançada edat, l'obra i acció social i sanitària d'ACRA és una bona notícia.

Més informació: Associació Catalana de Recursos Assistencials, Travessera de Gràcia, 40 pral. 2a - 08021 Barcelona, tel. 932 417 862.

Francesc Gamissans

Escola de pregària i de vida

Presentada l'edició en castellà de «Espiritualidad de los salmos»

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

S'acaba de presentar a Barcelona la versió castellana de *Espiritualidad de los salmos*. Me rodeas de cantos de liberación, editat per San Pablo. El seu autor, Justino Martínez, missioner combonià i biblista, ens presenta aquesta obra fruit del seu amor per la Paraula i del seu treball sobre el llibre dels Salms, a partir de la seva experiència individual i de diversos grups bíblics.

La Llibreria Paulines de Barcelona va ser l'escenari escollit per la presentació del llibre, amb la participació d'Ignasi Ricart (claretià, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya), Javier Velasco-Arias (professor de l'ISCREB i del CEP), Quique Fernández (coordinador de l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona), i el mateix autor (per videoconferència des de Fortaleza, Brasil).

Ignasi Ricart va ser el primer a intervenir, i va destacar el llenguatge senzill i proper de l'autor «per dir grans veritats». El claretià va assenyalar que els salms són plens de vida, d'«experiències viscerales» perquè passen «per dins del nostre cor». Segons Ricart, els salms són plenament actuals i ens interpel·len: «L'espiritualitat dels salms és tocar amb els peus a terra; els poden pregar no només els cristians, sinó també d'altres confessions.»

Sobre l'autor, va subratllar que «Justino Martínez confronta els salms amb el Nou Testament. Jesús els va pregar, els va interpretar i els va aplicar. Jesús pregava els salms d'una manera nova».

Per a Javier Velasco, els salms són textos en els quals «tothom es pot identificar: alegria, dolor, lloança, patiment...». Per això va convidar a llegir, pregar i cantar els salms «des de la vida personal i comunitària. Són el llibre de pregària de les comunitats creients, tant del poble d'Israel com de les comunitats cristianes. Els salms ens permeten entrar en diàleg amorós amb Déu».

Sobre el llibre del missioner combonià, va ressaltar que «se centra en l'espiritualitat, respon a una necessitat bàsica i comunitària. Neix dels grups bíblics. El llibre és una passejada pels temes més importants tant dels salms com de la Bíblia». Un altre aspecte que va comentar Velasco-Arias és que Justino Martínez proposa diversos mètodes per apropar-nos als textos. En definitiva, «es tracta d'un llibre viu, que ens convida a rumiar i enamorar-nos de la Paraula de Déu. En aquest llibre trobem experiències personals de Justino, els seus estudis, els grups bíblics que ha animat...».

En el torn de Quique Fernández, autor de la presentació del llibre en l'edició castellana, es va posar especial èmfasi en tres verbs que fa servir Justino Martínez: «Assaborir» la Paraula; en aquest llibre trobarem matisos de sabors...; «Compartir». En aquest llibre descobriràs una coral de veus (amb noms propis) que van compartir amb Justino la Paraula en els grups bíblics.

ESPIRITUALIDAD DE LOS SALMOS
JUSTINO MARTÍNEZ
Editorial San Pablo,
col·lecció Conocer la Biblia
173 pàg.

I «jugar» amb la Paraula, sobretot en els capítols 4 i 9...»

Aquesta presentació a la Llibreria Paulines va tenir un al·licient especial: una connexió per Skype. Justino Martínez actualment desenvolupa la seva missió al Brasil, per la qual cosa la seva presentació va despertar gran expectació. Entre el públic assistent hi havia moltes persones amigues de l'autor i participants en els grups bíblics que ell va animar mentre va viure a Catalunya.

I, precisament, una de les primeres

coses que va voler fer Martínez va ser recordar la seva experiència en els grups bíblics, concretament la seva «alegria pel fet de poder treballar tres anys els salms en un grup». Va reconèixer que darrere dels salms hi ha grans reptes i que cal dedicar un temps perquè el salm «penetri a la nostra vida».

El salm «et fa descobrir una mirada nova sobre Déu, sobre la teva vida, sobre la història», deia el missioner combonià. «El que dóna força als salms és que el salmista té una convicció cer-

ta: Déu és amb ell, en qualsevol situació en la qual es trobi. Els salms són una escola de pregària i d'espiritualitat.» I afegia: «Els salms ens descobreixen un Déu misericordiós i fidel. Llegir el salm no suposa gaire temps; en canvi, viure el que es diu... tota una vida.»

Al final de l'acte es va formar a la llibreria una imatge poc habitual: una cua de gent esperant pacientment el seu torn per saludar personalment, davant de la webcam, el seu amic i «qui m'ha fet descobrir que la Paraula de Déu és meravellosa», assegurava més d'un.

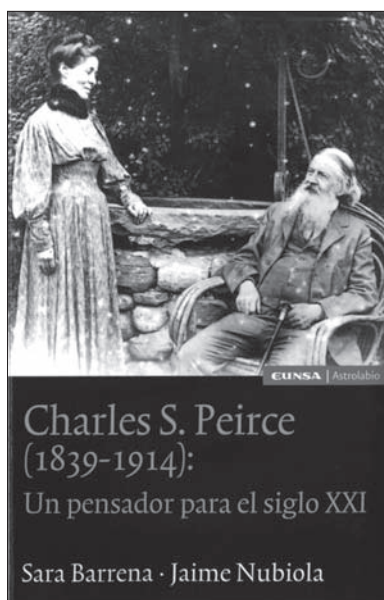
Oda a la vida

Redacció

El pròxim 31 de maig s'estrena a Espanya el documental *De qué va la vida*, una pel·lícula-testimoni dirigida per Ángel González i Hugo Burgos que aborda les grans preguntes existencials de l'home: com va ser l'origen del món?, d'on sorgeix la vida?, ciència i fe són oposades?, existeixen els miracles?, quin sentit té el dolor?... En aquest documental de 80 minuts persones d'arreu del món responen a aquestes qüestions des de l'àmbit de la física, la raó i l'espiritualitat. La pel·lícula compta, a més, amb testimonis impactants, com ara el d'Irene Villa, víctima del terrorisme; Diego Valeri, futbolista argentí; Claudia Koll, actriu italiana; Pilar Domínguez, Miss Sevilla 2005, i Anna Vilanova, cantant.

Els directors Ángel González i Hugo Burgos afirmen que el seu objectiu ha estat fer un documental «sobre el que generalment la gent es pregunta i no troba respostes o en molts casos ni tan sols s'ho arriben a plantejar: els misteris de l'existència». «Ens vam submergir en un oceà d'interrogants —afegeixen— i a mesura que investigàvem, la pregunta que més es repetia era: de què va la vida? i juntament amb ella tota la resta de temes que acompanyen les respostes insondables.» La pel·lícula *De qué va la vida* pretén ajudar a trobar-ne el sentit objectiu, a través dels testimonis de personatges del món de la cultura, de l'art, de l'esport, de les ciències, etc. «El documental —acaben reconeixent els directors— deixa plantejat el repte de perseguir aquest sentit i d'aquesta manera descobrir la veritable identitat de la persona humana.»

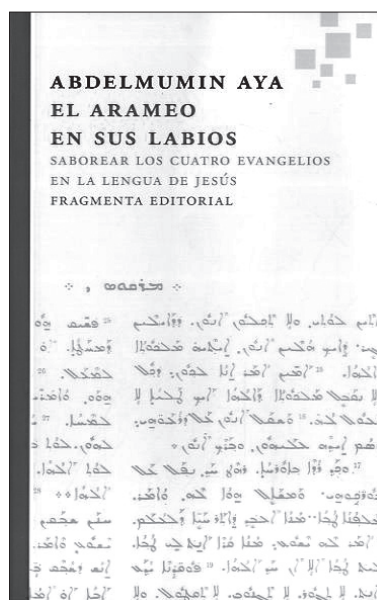
SARA BARRENA-JAIME NUBIOLA
Charles S. Peirce (1839-1914):
Un pensador para el siglo XXI
EUNSA, 2013, 376 pàg.

Llegat filosòfic

El pensament del científic i filòsof nord-americà Charles S. Peirce proporciona pistes valuoses per afrontar algunes de les qüestions més profundes i rellevants del nostre temps. La creativitat, la recerca de la veritat, la raonabilitat, l'educació o el coneixement de Déu adquireixen perspectives noves a la llum del seu pensament. En aquest volum s'apleguen diferents treballs sobre Peirce que ofereixen una idea significativa de la seva obra.

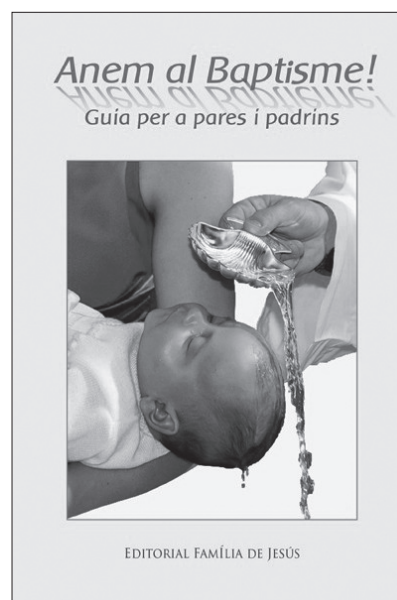
ABDELMUMIN AYA
El arameo en sus labios
Fragmenta Editorial, 2013,
140 pàg.

La llengua de Jesús

Hi ha un lloc natural de trobada per a musulmans i cristians. I aquest lloc és, sens dubte, la paraula de Jesús. Els musulmans hauran de fer un esforç per acceptar la veracitat de les paraules de Jesús que no apareixen a l'Alcorà, sinó als Evangelis, i els cristians hauran de fer un esforç per familiaritzar-se amb la llengua de Jesús, l'arameu. Les paraules en la cosmovisió semita són capaces de dir molt sobre elles mateixes.

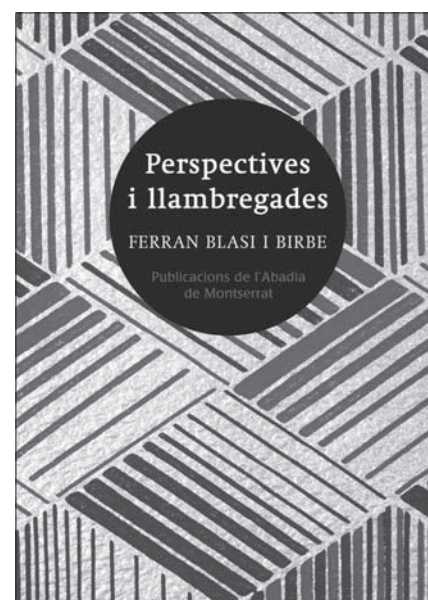
EQUIPO DE PASTORAL
Anem al Baptisme!
Editorial Família de Jesús,
2013, 34 pàg.

Iniciació cristiana

El baptisme d'un nen és tot un esdeveniment familiar i social. També ho hauria de ser des de la perspectiva de la fe. Aquest llibre s'ha concebut com a instrument formatiu per als pares i padrins dels qui es bategen, i perquè sacerdots i catequistes disposessin d'una eina útil en els cursos prebaptismals. Parla de la cerimònia baptismal, del Baptisme en la història de l'Església, de la litúrgia del sagrament, etc.

FERRAN BLASI i BIRBE
Perspectives i llambregades
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2013, 196 pàg.

Analitzar la realitat

Les dues paraules del títol d'aquest llibre reflecteixen a la perfecció el seu contingut. D'una banda, Mn. Ferran Blasi ens dona a conèixer la seva perspectiva de les coses des de la vessant d'historiador, assagista i pensador. De l'altra, com a bon observador, acostuma a fer un cop d'ull a tot el que l'envolta: persones, paisatges... L'autor mira de captar alhora la dimensió ètica. Dues actituds amb les quals Mn. Blasi afronta la realitat sobre la qual vol treballar.

SEBASTIAN BARRY
A la banda de Canaan
Edicions de 1984, 2013, 254 pàg.

Records tràgics

Quan Lilly Bere comença a explicar la seva història té 89 anys i Bill, el seu nét, acaba de morir. La seva memòria torna a la joventut quan, filla d'un policia lleial a la Corona anglesa, va haver de fugir amb el seu promès des de Dublín cap als Estats Units del final de la Primera Guerra Mundial perquè tots dos estaven amenaçats de mort per l'Exèrcit Republicà Irlandès. En la novel·la aquells conflictes pesen sobre la vida particular d'una dona senzilla i valenta.

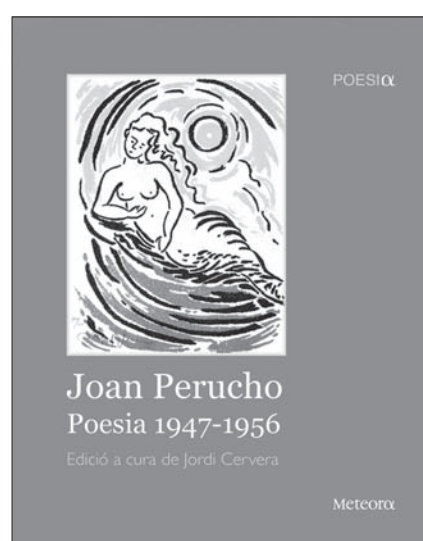
ROSA MONTERO
La ridícula idea de no volver a verte
Editorial Seix Barral, 2013, 238 pàg.

Una dona excepcional

Al fil de l'extraordinària trajectòria de Marie Curie, l'escriptora Rosa Montero construeix una narració a mig camí entre el record personal i la memòria de tots, entre l'anàlisi de la nostra època i l'evocació. Parla de la superació del dolor, de la bona mort i de la vida bella, de la ciència i de la ignorància, de la força salvadora de la literatura i de la saviesa dels qui aprenen a gaudir de l'existència amb plenitud.

JORDI CERVERA
Joan Perucho. Poesia 1947-1956
Editorial Meteora, 2013, 152 pàg.

Únic i inconfusible

En aquest volum es recuperen els primers poemes de Joan Perucho, que va escriure i publicar quan encara no s'havia convertit en un dels grans autors de la literatura catalana. Són quatre llibres, publicats en un interval temporal de nou anys, on Perucho ja començava a apuntar una de les constants de la seva vida: el contacte amb el món de l'art i la bellesa. Un estil, en estat pur, que el va convertir en un escriptor únic i inconfusible.

XAVIER BARRAL i ALTET
Història de l'art a Catalunya
Editorial Base, 2013, 248 pàg.

Creació artística

El lector trobarà al llarg d'aquestes pàgines una visió planera i rigorosa de l'evolució de l'art català a través dels segles, des de la Prehistòria fins a l'actualitat. Xavier Barral, un dels especialistes europeus en la matèria més importants, presenta un assaig personal en el qual l'acte creatiu és examinat d'acord amb els condicionants socials que l'acompanyen, amb una atenció especial al paper que representa el paisatge i la història.

Crítica literària

Dolls de bellesa sobre ciència i fe

Josep-Maria Puigjaner

Escriptor i periodista
jmpuigjaner@hotmail.com

Dolls de bellesa sobre els dos pols d'atracció que incideixen poderosament sobre la ment i el cor humà és el que trobarà el lector en aquest formidable recull de poemes de David Jou, catedràtic de Física de la Matèria i excel·lent poeta. Són poemes que basculen entre la ciència i la creença transcendent. Poemes que desborden la raó i la ciència sense fer-les petites, sinó fent-les grans, necessàries, apassionants. La creença, que s'enfila per damunt de la immanència i del regne de l'experimentable, serpeja en tots els poemes que componen aquest llibre que posseeix una enorme potència dinamitzadora de l'esperit.

Segons com interpretem el títol del llibre *Poemes sobre ciència i fe*, els lectors hi poden buscar certeses. En aquestes pàgines poètiques, però, hi ha diversitat de punts de llum, però no pas certeses. Ho diu el seu mateix autor: no s'hi troben certeses, «però sí una certa vivència de la fe —una confiança plausible— que ha estat joiosament compatible amb la ciència, tan bella i apassionant». Es tracta d'una obra literària on Déu té una omnipresència fulgurant. Al preludi del primer bloc de poemes, el poeta ja ensenya la seva carta comodí i expressa

DAVID JOU
Poemes sobre ciència i fe
Viena Edicions, 2013, 93 pàg.

amb nitidesa la clau d'interpretació de la seva inspiració literària. Diu: «Veig Déu com arrel profunda de la Raó —de la raó còsmica, de la raó humana, del dinamisme de la matèria—, un Logos com el del començament de l'Evangeli de Joan.» I afegeix: «Creure en Déu no em sembla una actitud irracional, sinó la més profundament racional que puc imaginar: és la que ret un homenatge més gran, respectuós i apassionat a la raó, perquè la considera no pas una simple capacitat nostra, sinó el mateix origen del qual procedim nosaltres i allò que ens volta.»

El poeta travessa el suposat conflicte entre fe i raó amb versos penetrants com espases: «Quan dic que crec no vaig contra raó: penetro en la raó, exulto en la raó, m'enfonso en l'arrel de la raó, i floreixo, creixo, estimo, no sols en sentiment, no sols en foc que s'exhaureix, sinó també en raó i el cos es torna etern en la memòria de l'amor.»

Tenia el poeta un xic de temps i entrà en un silenci de capella, en una gran pau potser sobtadament trobada, i va ser llavors que hi va veure clar, molt clar, i va escriure: «Ciència i Déu no lluitaven —mai no han lluitat dintre meu—: eren un horitzó, una bellesa estranya. Però l'horitzó de Déu era més ardent, més gran.» I no solament Ciència i Déu no lluiten, no s'exclouen, no són incompatibles, sinó que la Ciència reclama amb urgència i amb desfici Algú que doni resposta a la pregunta del sentit, del sentit d'un mateix i de tot el que l'acompanya: «Però quan deixo que creixi la pregunta/més enllà d'allò que sóc i allò que sé, quan deixo que em penetri la presència de les coses, esdeven de mica en mica l'única pregunta/ que permet una resposta desbordant, no un coneixement sinó un sentit, una il·limitada fusió amb el cor del món, amb l'amor que mou el sol i les estrelles.»

Vet aquí un tast del que és aquest

excepcional llibre de David Jou, poeta amatent a les aventures de la ment i sempre atent a l'encís de la bellesa, d'aquesta bellesa que ens podem imaginar com una deessa imperativa: «T'acollirà. T'enlluernarà. Et posseirà. Et dominarà. Et cremarà. Mai no serà teva ni de ningú.»

Crítica cinematogràfica

Honestos entre usurers

Josan Montull

Salesià

josan.montull@salesians.cat

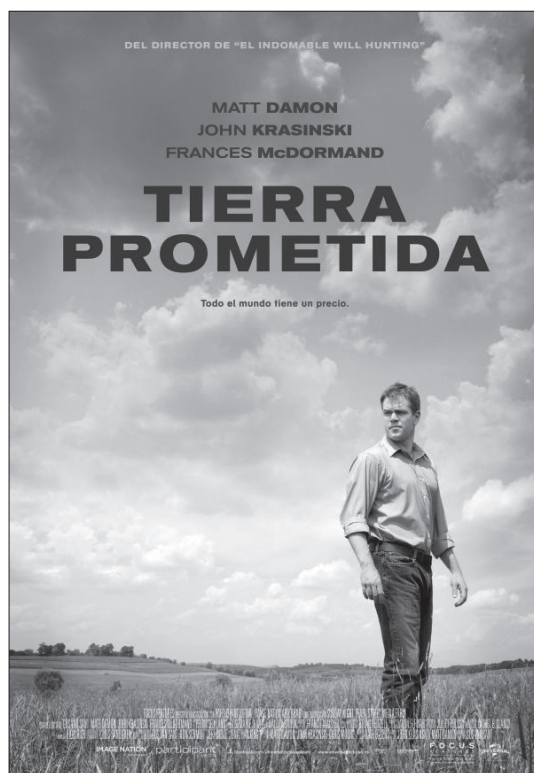
TIERRA PROMETIDA**DIRECTOR:** Gus Van Sant.**INTÈRPRETS:** Matt Damon, John Krasinski, Frances McDormand, Rosemarie DeWitt, Scoot McNairy, entre altres.**MÚSICA:** Danny Elfman.**GÈNERE:** Drama.

107 minuts.

Estats Units, 2013.

El director nord-americà Gus Van Sant acostuma a rodar pel·lícules tortuoses sovint relacionades amb l'adolescència: la droga, l'absurditat de la violència, la marginació de l'homosexualitat, l'orfenesa... Per això ha sorprès els espectadors amb la seva darrera pel·lícula: una història sobre la trobada d'un home amb la seva mateixa consciència quan aquesta li diu que obra malament.

Steve Butler és treballador de la companyia multinacional Global, que es dedica a perforar la terra per extraure'n gas natural. Amb la seva companya Sue arriba a un senzill poble agrícola colpejat per la crisi des de fa temps amb la intenció de comprar les terres i les granges dels vilatans a

preus que semblen desorbitats. En un primer moment, els habitants del poble atorguen a Steve tota la seva confiança; alimenten la il·lusió que aquesta terra sense futur produeixi diners fàcils. Tot funciona de meravella per a Steve i Sue fins que un ancià professor s'atreveix a portar-los la contrària públicament i advertir als conveïns dels perills con-

taminants d'aquestes perforacions. Per acabar-ho d'adobar, un ecologista es fa present al poble amb proves irrefutables de la desgràcia ecològica que acompanya tot el que toca la multinacional Global.

Tierra prometida és, d'entrada, una pel·lícula senzilla, gairebé amb una estructura de telefilm. La realització de Van Sant és acurada i precisa, gairebé caligràfica. Lluny queden algunes obres seves amb una estètica cinematogràfica provocadora i audaç. El muntatge, la fotografia i la realització no tenen estridències i fan que la força de la pel·lícula estigui totalment en la història que se'ns explica. Certament, *Tierra prometida* té una clara vocació didàctica: denunciar la manca d'escrúpols de les multinacionals per obtenir beneficis sigui com sigui. En aquest sentit ens trobem amb una trama ecologista que s'en- testa a demostrar pedagògicament que la terra té un valor simbòlic i vital que està per sobre dels interessos de l'economia. Formem part de la terra, la terra on hem crescut ha conformat la nostra vida i està íntimament lligada a la nostra família i al que som.

Però la història va més enllà i aborda un tema que és, penso, més sug-

geridor: l'actuació de la consciència a l'ésser humà, la presa de decisions personals quan el que hom creu entra en desacord amb el que hom viu. Al llarg del film descobrim que Steve es deixa interrogar per la gent senzilla a la qual ha vingut a vendre un producte. L'autenticitat d'aquesta gent entra en contradicció amb els interessos econòmics de la seva empresa. Els diners fàcils, els sobres sota mà, l'entabament i l'engany, que descobreix Steve a la multinacional Global fan que entri en un dilema moral en el qual haurà d'optar entre els diners i la mentida o l'autenticitat i l'atur.

La gent del poble el farà retrobar-se amb ell mateix fins que descobreixi que fins i tot ell ha estat utilitzat i enganyat per la multinacional a la qual serveix.

Matt Damon, que en altres ocasions ha interpretat violents espies, és eficaç en aquest paper d'home bo i sincer, que dubta i que es busca ell mateix. També Frances McDormand interpreta amb gran frescor i simpatia la seva companya Sue, ben avesada en l'art de l'engany i de l'eficàcia.

Amb un ritme pausat i amb situacions previsibles, *Tierra prometida* és una pel·lícula senzilla i moral, humil i profundament ètica; una pel·lícula, en definitiva, que mostra que l'honestetat i la bondat dels éssers humans continuen sent possibles en un món que s'agenolla davant del déu diner.

Actualitats científiques

Quantes estrelles tenen planetes al seu entorn?

Els astrònoms als inicis del segle XX creien que era un fenomen raríssim que una estrella tingués planetes al seu voltant, com és el cas del nostre Sol. Avui dia, en canvi, es calcula que una tercera part de les estrelles de la nostra Galàxia té el seu sistema planetari, que pot ser d'un nombre variable de planetes, des d'un de sol a més de sis. Això fa que el total de planetes galàctics potser arribi a igualar o superar el d'estrelles, és a dir, més de 100.000 milions. Però que siguin semblants a la Terra ja és una altra cosa. Rocosos com ella potser arribarien a un 17%, però que tinguessin una estrella semblant al nostre Sol seria en un percentatge molt més petit, i que a més estiguessin a la distància que correspon per a una temperatura mitjana adequada per a la vida encara té una probabilitat més minsa. I, a més, cal afegir-hi que perquè hi hagués aigua, atmosfera, etc. semblants a la del nostre habitatge caldrien també més condicionants.

De totes maneres els astrònoms segueixen interessats en els descobriments que es van fent cada vegada més nombrosos. Per poder detectar planetes en altres estrelles es va posar en òrbita el març del 2009 el telescopi espacial *Kepler*, dotat d'un sensor de llum finíssim, capaç de notar la minva de llum que experimenta una estrella quan un planeta li passa per davant fins al límit d'una disminució de només una centmil·

Recreació artística del planeta Kepler-37b (NASA).

lèsima de resplendor, cosa que el fa apte per detectar planetes que giren a l'entorn del seu «sol». És clar que per poder afirmar que la minva de llum observada és deguda a un planeta cal veure si es repeteix periòdicament i per això fan falta tres observacions que ho demostrin, i així es descarta que sigui per altres causes com, per exemple, taques solars. I ara tenim que el *Kepler* des del 2009 ha pogut detectar tants planetes

que s'han pogut deduir els percentatges que hem dit de la seva abundor. Un exemple de les seves troballes és el que publicà la revista *Nature* el passat 21 de febrer. S'ha vist que l'estrella anomenada Kepler-37, que es troba a 210 anys llum i és molt semblant al Sol, té tres planetes anomenats b, c i d, que orbiten respectivament a 15, 20,5 i 32 milions de quilòmetres de la seva estrella (o sigui molt a prop, ja que, com sabeu, el planeta més proper al Sol, Mercuri, ho fa a 58 milions) i tenen uns diàmetres de 3.865, 9.465 i 25.385 km (el de la Terra és de 12.756 km). A cap d'ells no és possible la vida perquè la seva temperatura superficial, a causa de la proximitat de l'astre que els reté, és, respectivament, de 700, 550 i 400 graus centígrads. L'article de la revista fa notar com a interessant que el planeta b

es troba al límit de la sensibilitat del telescopi *Kepler* (és més petit que Mercuri que té el diàmetre de 4.880 km) i ha estat una proesa captar-lo perquè quan passa per davant de la seva estrella només li fa minvar un 0,000011 de la seva brillantor.

La NASA pensava jubilar el *Kepler* al cap de tres anys de funcionar, però en vista dels èxits obtinguts ha aprovat prorrogar la seva missió fins al 2016.

Qüestions fonamentals plantejades per la biologia actual

21. El descobriment del «codi genètic»

La meravella de la vida es fa cada vegada més patent a mesura que se n'observen els mecanismes. No és ben prodigiós que l'ADN tingui la constitució química que explicàvem al capítol anterior? Hem de pensar que els esglons d'una formació d'aquest compost poden arribar a 170.000 en una centèsima de mil·límetre! I estan molt ben enrotllats a la seva escala de cargol. S'ha calculat que, tenint en compte totes les cèl·lules del nostre cos, si poséssim en fila ben estirats els filaments d'ADN d'una persona humana obtindríem unes 60 vegades la distància que hi ha entre la Terra i el Sol, però tan ben enrotllats caben perfectament dins nostre. I una qüestió ben fonamental és la que se'ns presenta ara: com s'ho fa l'ADN de cada cèl·lula per «demandar» la proteïna que li convé o convé al conjunt del cos? És el que s'ha pogut esbrinar també i el que explicarem en aquest capítol.

Un espanyol ho inicia i uns americans ho posen en marxa

Cal dir amb totes les lletres que si Severo Ochoa (1905-1993) no hagués descobert la «polinucleòtido-fosforilasa» no haurien arribat pas a fer les descobertes que feren els americans Robert W. Holley (1922-1993), Har Gobind Khorana (1922-2011) i Marshall Warren Nirenberg (1927-2010). Què era el que descobrí Ochoa? Aquest metge asturià, instal·lat a Amèrica del Nord, tenia un laboratori a la Facultat de Medicina de la Universitat de Nova York. I hi va descobrir a la dècada dels cinquanta un enzim que li proporcionava poder sintetitzar petites molècules d'ARN. Aquest enzim, que s'anomenà, com

hem dit, polinucleòtido-fosforilasa, va ser decisiu a l'hora de desvelar el codi genètic ja que es pogué fer gràcies a uns ARN sintètics obtinguts pel mètode del Dr. Ochoa, que pel seu descobriment va rebre el premi Nobel el 1959.

Cal recordar, tanmateix, per fer justícia, el precursor d'aquestes indagacions: l'americà Linus C. Pauling (1901-1994) que va demostrar que efectivament les proteïnes són cadenes d'aminoàcids i que és l'ADN dels cromosomes el que determina com estan col·locats. Ho pogué demostrar amb l'hemoglobina de la sang que és una proteïna formada per dues vegades 300 aminoàcids (dels quals només 19 de diferents): resolgué el problema de trobar-hi l'ordre dels seus 300 components i després veure-hi la diferència que hi havia en un afectat d'anèmia drepanocítica congènita, que es corresponia amb una anomalia del seu ADN.

Si l'ordre dels «esglons» de l'ADN (nucleòtids) s'ha de fer correspondre amb els aminoàcids d'una proteïna ja es veu tot seguit una dificultat: els nucleòtids diferents, caracteritzats per les bases, són només 4 (timina, guanina, adenina i citosina) i els aminoàcids 20 i no es poden relacionar d'un amb un. Què s'ha de fer, doncs? Si posem parelles de nucleòtids tampoc no és suficient: 16 contra 20. Cal trobar una correspondència que sigui matemàticament possible. I es posà el nom de «Codi genètic» a aquesta correspondència buscada perquè «codifica» les proteïnes.

Els tres americans que hem dit abans van rebre el premi Nobel de Fisiologia i Medicina el 1968 per la seva troballa: és amb triplets de nucleòtids que es corresponen els aminoàcids de les

proteïnes! Ho haurem d'explicar una mica:

El desxiframent del codi genètic

S'anomenen «codons» els triplets de nucleòtids que reclamen un determinat aminoàcid. Cada «codó» fa la transmissió corresponent de l'aminoàcid que li toca, que és un de sol, és clar, però codons diferents poden reclamar un mateix aminoàcid. I això per què? Molt senzill: amb 3 nucleòtids del conjunt de 4 es poden fer 64 triplets. Si els representem per les inicials de les bases, com ja sabem, U, G, A i C (posem U, d'uracil, i no T de timina, perquè en l'ARNm la timina ha estat substituïda per l'uracil), a l'hora de fer un triplet podem agafar qualsevol dels quatre i primerament ajuntar-lo successivament amb cada un de tots quatre, ja que hi pot haver repetició, i així s'obtenen 16 parelles i aquestes, al seu torn, es poden unir un altre cop amb tots ells, cosa que fa un total de 64 triplets. I cada triplet és un codó que mana agafar un aminoàcid, però com que només n'hi ha vint, repeteixen. Es té, per exemple, que UUU correspon a l'aminoàcid fenilalanina, però també hi correspon el UUC. Per a la leucina hi ha quatre triplets que la poden originar: UUG, CUU, CUC i CUG. I no tots els triplets es relacionen amb un aminoàcid; n'hi ha tres, UUA, UGA i UAG que només fan una interrupció, és a dir manen acabar la llista d'aminoàcids que s'estigui formant per haver-se acabat la proteïna que s'havia de fer.

Em direu: i com s'ha pogut arribar a precisar la missió de cada codó d'aquests? Ja podeu suposar que la cosa no ha estat fàcil. Va ser fabricant ARN sintètic amb l'enzim descobert per

Ochoa, el polinucleòtido-fosforilasa, i fent-lo reaccionar. I l'obtenció del codi sencer no va ser cosa de dies, sinó d'anys: des del 1961 que es pogué afirmar que l'UUU corresponia a la fenilalanina fins al 1967 en què Nirenberg podia anunciar que havia acabat el «diccionari» de tot el codi genètic.

La transmissió des de l'ADN de dins del cromosoma fins arribar a les proteïnes fabricades pels ribosomes també es pogué analitzar. No és cosa senzilla. Cal comptar amb l'ARN de transferència, o ARNt, a més del missatger ARNm. Va ser descobert per Robert W. Holley (que com hem dit, va rebre el premi Nobel el 1968, juntament amb Khorana i Nirenberg). Aquest ARNt és el que fa que l'ARNm pugui comunicar als ribosomes allò que ha rebut de l'ADN cromosòmic. El 1962 Holley havia aïllat tres varietats d'ARN del citoplasma cel·lular molt especials: eren molècules molt curtes, formades per només tres nucleòtids. Què hi feien a la cèl·lula? Fins al 1965 no en pogué donar l'explicació: els tres nucleòtids constituïen un «anticodó», és a dir un codó complementari d'un dels continguts en l'ARNm i era ell qui col·locava l'aminoàcid corresponent a la proteïna que l'ARNm havia de fer construir al ribosoma, tot fent la unió del seu anticodó amb el codó d'aquell, i després se'n separava deixant l'aminoàcid allà on corresponia.

És veritablement admirable com s'han arribat a desxifrar aquests mecanismes de la vida tan complicats i que es fan tan naturalment en el cos de qualsevol vivent. La pregunta més grossa que resta pendent és: per què són necessàries totes aquestes complicacions (i altres que no hem dit) a l'hora de fer que la vida es desenvolupi?

MAIG ÉS EL MES DE MARIA, MARE DEL BELL AMOR

ALTRES BISBATS

PASTORAL PENITENCIÀRIA.— El dissabte 8 de juny, a Godella (València), V Jornada de Pastoral del Menor en centres tancats. Més informació: tel. 913 439 712.

BARCELONA

CATEDRAL.— El cor de cambra Francesc Valls participarà el diumenge 26 de maig en la missa de la Santíssima Trinitat: a les 10.30: ofertori: Benedicta sit sancta Trinitas de Victoria; comunió: Benedicimus Deum coeli de Zielenski; sortida: Laudate Dominum a 8 de Victoria.

TALLERS D'ORACIÓ I VIDA (MÈTODE P. LARRAÑAGA).— «Una nova evangelització.» Sessió de perseverança el diumenge 26 de maig, de 18.00 a 20.00, Jesús, centre de vida. Lloc: c/ Aribau, 290 – Barcelona, Casa de las Gnes. Missioneres del Santíssim Sagrament i Maria Immaculada. Més informació: Mireia, tel. 639 382 931.

ASSOCIACIÓ AMICS DELS ÀNGELS.— El dilluns 27 de maig, a les 19.30, conferència de Mn. Armand Puig sobre Els àngels en els relats de la infància de Jesús. Sala Sant Josep del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 – Barcelona.

FORMACIÓ CARMELITANA.— El dilluns 27 de maig, a les 20.00, Si-senes estances. La plenitud de l'amor: el matrimoni espiritual, a càrrec de Maria José Pérez (carmelita descalça de Puçol). Sala Míriam, av. Diagonal, 424 – Barcelona.

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.— El dilluns 27 de maig, a les 18.15, trobada dels Amics del Pare Pius de Pietrelcina (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí; des del dijous 30 de maig fins al dijous 6 de juny, al claustre de la basílica (c/ Roger de Llúria, 70, tel. 934 576 552) es pot veure l'ou com balla. El diumenge 2 de juny, a les 11.30, eucaristia de Corpus i processó pel claustre, on hi haurà una catifa de flors; a les 19.00, vespres solemnes. El dijous 30 i el diumenge 2 el claustre estarà obert tot el dia.

ARCADI OLIVERES.— El dimarts 28 de maig, a les 20.00, xerrada-col·loqui amb Arcadi Oliveres (president de Justícia i Pau) sobre La crisi i els seus responsables. Què podem fer? Capella de la comunitat dels Carmelites Descalços, av. Diagonal, 424 – Barcelona.

FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.— El dimecres 29 de maig, a les 12.10, presentació de publicacions: Història de la teologia protestant alemanya (J. Castanyé) i La fe cristiana (G. Theissen). C/ Diputació, 231 – Barcelona.

GOIGS.— El dimecres 29 de maig,

a les 19.00, conferència de Joan Arimany sobre Els goigs i les capelles de carrer. C/ Comte Borrell, 307, 2n 2a – Barcelona.

GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.— El dijous 30 de maig, jornada eucarística: a les 10.00, missa i adoració fins a les 13.00; a les 17.00, adoració i clausura amb missa a les 18.00. Lloc: c/ Gran de Gràcia, 237, pral. 2a – Barcelona, tel. 932 181 005.

PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.— El dijous 30 de maig, a les 19.00, concert solidari d'Yrene Martínez i Manuel Garcia Morante amb obres de Toldrà, Granados i Garcia Morante. Lloc: Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Industrial de Barcelona, av. Diagonal, 647 – Barcelona.

LLIBRERIA CLARET.— El dijous 30 de maig, a les 19.00, presentació del llibre Dones i pedagogia; fins al divendres 31 es pot visitar l'exposició «Premi d'escultura 2013. Gestora Cultural Circuit Artístic». Sala Pere Casaldàliga, c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

BEAT PERE TARRÉS.— El dijous 30 de maig, a les 19.30, festa del beat a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Concelebració eucarística presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés.

EXERCICIS ESPIRITUALS.— Del dissabte 15 de juny al diumenge 23, dirigits pel P. Josep M. Vilarrubias, c.m.f. Casa d'espiritualitat M. Antònia París, missioneres claretianes. Tel. 932 937 212.

GIRONA

DANSA CONTEMPLATIVA.— El cap de setmana del 14 al 16 de juny, al Casal de la Pau d'Arbúcies, curs d'iniciació de dansa contemplativa. Més informació: tel. 972 860 324.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

CATEDRAL.— El diumenge 26 de maig, a les 12.00, dedicació del temple. Eucaristia presidida pel bisbe de Sant Feliu, Agustí Cortés. La coral parroquial de Piera animarà litúrgicament els cants de la celebració.

GRUP DE DIÀLEG DE LES PARRÒQUIES DE VILAFRANCA.— El dilluns 27 de maig, a les 21.00, xerrada de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, sobre El diàleg Església-món, als 50 anys del Concili Vaticà II. Sala Mn. Joan Vinyeta, parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

TARRAGONA

PASTORAL DE LA SALUT.— El dissabte 1 de juny, de 9.30 a 13.45, III Jornada diocesana de Pastoral de la Salut amb el tema La Pastoral de la Salut, l'acció samaritana de l'Església, a càrrec de Mons. Sebastià Taltavull (president de la Comissió de Pastoral de la CEE). Sala de l'Hospital de Santa Tecla de Tarragona.

APOSTOLAT SEGLAR.— El dissabte

SANTUARI DE MONTSERRAT

FORMACIÓ INTERRELIGIOSA.— Del dilluns 1 de juliol al divendres 5, VIII curs intensiu de formació interreligiosa sobre Mística de les religions. Organitza: Diàleg Interreligiós Monàstic i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona. Més informació: tel. 669 303 797.

1 de juny, a partir de les 11.00, II Trobada diocesana d'ACG-Grups de Vida Cristiana a la parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona. Inscripcions: tel. 606 315 522.

TERRASSA

PASTORAL UNIVERSITÀRIA.— El dimecres 29 de maig, a les 20.00, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, presideix la missa a l'església del Roser de Cerdanyola del Vallès en la cloenda del curs de la Pastoral Universitària.

TORTOSA

MÓRA D'EBRE.— El dimecres 29 de maig, a les 17.00, conferència Necesidades espirituales en la enfermedad, al monestir del Sagrat Cor de Móra d'Ebre.

VIC

BEAT PERE TARRÉS.— El dijous 30 de maig, a les 18.30, festa del beat a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Manresa. Celebració eucarística.

COVA DE SANT IGNASI.— Del divendres 21 de juny al diumenge 30, exercicis espirituals amb Josep M. Bullich, s.j. Més informació: tel. 938 720 422, covae@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

MUSEU EPISCOPAL DE VIC.— Tots els diumenges, a les 11.00, activitat familiar Descobriu el món medieval, per a nens a partir de 5 anys. Tel. 938 869 360.

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, rellotges, quadres de pintura, joies i tota classe d'objectes i mobles antics. Passo a domicili. Tel. 933 578 394.

COMPRO SEGELLS, monedes, estampes religioses, quadres i objectes de més de 50 anys. Passem a domicili. Buidem pisos. Més de 30 d'anys d'experiència. Tel. 649 999 062.

FEINA

AUXILIAR GERIATRA, excel·lent tracte i experiència per atendre senyores al matí, a casa o residències de Barcelona. Tel. 935 324 949 - 665 604 065.

AMISTAT

BUSCO Srta o sra per a bona amiga. Tinc molt poc per oferir materialment. Possiblement això farà que tingui poques trucades. Sí que sóc: seriós, complidor, actiu, decidit, pacient, comprensiu, concedeixo, sóc obert, carinyós, presentable, educat, detallista, i de bon caràcter. Orgullós, de cap manera, i no admeto la hipocresia. Tel. 932 268 632, de 3 a 5 i de 9 a 11 h.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona. També podeu fer un ingrés o transferència al número de compte de "la Caixa": 2100 3013 20 2200391741

NOMBRE DE SETMANES x 15 € IMPORT TOTAL

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ C. P.
TELÈFON DNI/CIF

Grid of boxes for writing the advertisement text.

Preu per setmana 15 euros (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

JAUME FÀBREGA, AUTOR DE «CUINA MONÀSTICA»

«Els frares inicien la cuina moderna»

Carme Munté

Jaume Fàbrega, escriptor de gastronomia i assaig, presenta *Cuina monàstica. Les receptes dels nostres monestirs* (Editorial Mediterrània). Les pàgines d'aquest llibre ens mostren un recorregut per la història dels convents i ordes del país, centrant-se en la tradició i l'elaboració d'uns plats antics però que alhora constitueixen la base de la nostra cuina moderna, explicats pas a pas a fi que tothom els pugui fer.

Quina ha estat l'aportació dels convents i monestirs a l'actual cuina mediterrània?

Els frares inicien la cuina moderna, allò que és la cuina tradicional catalana avui. Representen la continuïtat amb la cuina medieval, la primera més documentada d'Europa, i el manteniment de la documentació bibliogràfica, ja que en el temps de prohibició de la llengua catalana (segle XVIII) són els únics a mantenir-ne l'ús en els receptaris.

Quina és la característica especial que trobem en aquests plats que es cuinaven als convents i monestirs?

D'una banda, hi havia els ordes vegetarians, que no obstant, ens proposen una cuina exquisida, amb un model benestant, ja que fan servir molt les espècies. De l'altra els ordes que mengen de tot, amb un receptari festiu d'una gran varietat, que inclou ingredients com el capó,

el pollastre, la vedella, el xai, els embotits i també tota mena de peix i marisc...

Quins són els llibres de receptes que han arribat fins als nostres dies i que són de gran valor?

Tenim receptes des del segle XIII —monestir de Sant Cugat i altres—, altres d'origen medieval del segle XVI-XVII —Scala Dei— i d'altres receptaris i manuscrits diversos del segle XVIII, particularment de Barcelona, Girona, Palamós, Sant Feliu de Guíxols, Banyoles, Menorca, Mallorca...

Hi ha un interès renovat pels plats tradicionals?

Jo sempre n'he estat partidari, i es pot dir que els 65 llibres que porto publicats s'hi basen. Crec, com

Josep Pla, que «la nostra vella cuina familiar és l'única que val la pena conservar». Aquesta diu molt de nosaltres, del que som com a nació, i forma part del nostre patrimoni cultural. Després d'un temps d'un cert oblit, assistim a un nou interès per aquesta cuina, com ho manifesta, per exemple, Joan Roca, el millor cuiner del món.

Què caldria recuperar de la manera de cuinar dels nostres avantpassats?

Se sol pensar que la cuina tradicional és plena de greixos, pesant... res d'això! No hem de confondre els plats de diari, perfectament adaptats a les idees actuals d'una cuina més sana, amb els plats de festa, que només es menjaven excepcionalment.

Pensant-ho millor

J. M.
Alimbau
Argila
Prevere,
professor i
periodista

«La meva mare va arrencar a plorar»

Personalment m'agrada molt allò que escrivia el poeta catòlic premi Cervantes Luis Rosales al seu llibre *La casa encendida* i que vaig voler incloure al llibre *La Madre* (Editorial Claret), en honor de totes les mares que han plorat i que ploren per pujar el fill/a:

«Mi madre era tan pobre que,
como no tenía nada que darme...
me llenó la cara de besos...
y se puso a llorar.»

Potser oblidem que, qui ens va donar la seva sang, l'aliment, l'afecte, la tendresa, que ens va netejar les immundícies, que ens va encaminar amb els millors ensenyaments i que ens va regalar llargues hores amb generosa, sacrificada i total dedicació va ser la nostra mare, l'ésser per a l'altre: el fill. Tot fill-infant necessita l'amor, la tendresa, els petons, les cures de la mare com una cosa essencial i imprescindible per a la seva vida. Tot fill-adult necessita —en la malaltia— el valor incommensurable, el servei incomparable, la paraula o de vegades la sola presència silenciosa i consoladora de la mare. Per a qualsevol fill malalt, que plora, que sofreix, que pateix, la mare és un bàlsam que cicatritza, que foragita les pors i les penes; que guareix les ferides, que alleuja i atenua les nits negres de sofriment, de llàgrimes i de soledat. El poeta Mn. Melendres descriu el moment en què Maria troba el seu fill perdut al temple:

«Tres dies sense coixí ni somni.
Maria va dir: "Fill!"

Una sola paraula despullada, plena d'amor... L'apropa a Déu.»

Com escrivia el poeta argentí Olegario V. Andrade, en un poema a la mare, amb unes paraules certes, inoblidables, que ens poden ajudar i molt:

«Llama siempre a tu madre cuando sufras,
que vendrá, muerta o viva;
si está en el mundo, a compartir tus penas,
y si no, a consolarte desde arriba.»

Rauxa

Déu en la malaltia

La malaltia per ella mateixa no és desitjable. És un mal que afecta tota la persona i li lleva la salut que li és connatural. Sovint va acompanyada de dolor, tant físic com anímic, que és una de les experiències més dures per les quals pot passar tot ésser humà. La malaltia i el dolor afebleixen l'home, a vegades fins a la mort, li mostren la seva condició limitada i finita i el confronten amb el sentit mateix de la vida.

Però justament aquesta situació límit, en què l'home pren consciència de la pròpia feblesa i s'interroga pel sentit, pot dur a l'experiència de Déu. No és cap cosa estranya; en la història de l'Església trobem molts exemples de cristians que en perdre la salut dramàticament han reconegut

d'una manera nova i més intensa la presència real de Déu en la seva vida. Quan el cristià està autosatisfet, segur d'ell mateix i es creu fort està tan ple d'ell mateix que no deixa cabuda per a ningú més... tampoc per a Déu. Només quan el cristià se sap vulnerable, feble i esclau —com la mateixa Mare de Déu— obté la gràcia d'uns ulls nous amb els quals «veu» Déu. A Maria no li va caldre cap malaltia per veure Déu i acollir-lo, però a la majoria de cristians ens cal una bona sotragada. Qui ha reconegut Déu ja no pot viure de la mateixa manera. Continuarà sent tan pecador com abans; caurà, s'apartarà de Déu i patirà, però fins i tot en els moments més foscos se sabrà il·luminat per la llum de Déu.

Eduard
Brufau

Una Bíblia ideal per descobrir en família l'alegria de la fe

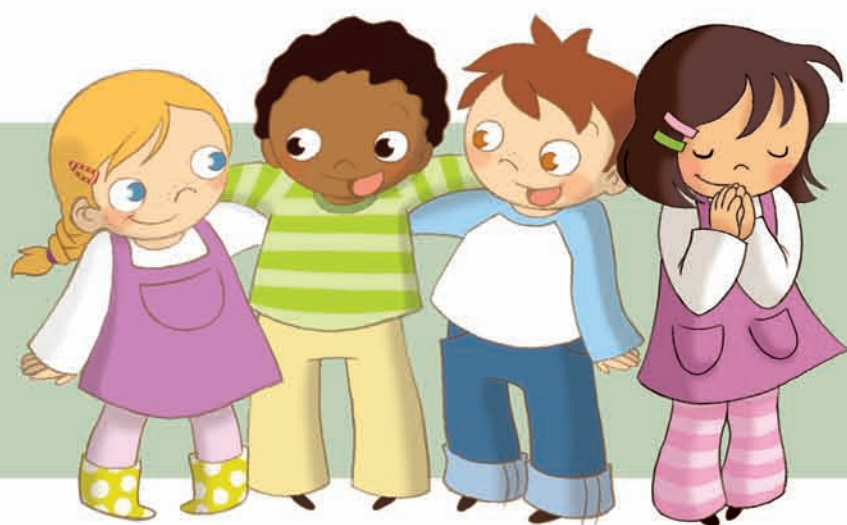
Presentada per
Mons. Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

INCLOU
UN CD AMB
20 CANÇONS
INFANTILS

A partir
de
3 anys

La Bíblia per als més menuts

TEXT: Luis Benavides i Elena Santa Cruz
IL·LUSTRACIONS: Mariam Ben-Arab
COORDINACIÓ: Pedro de la Herrán
22 x 25 cm, 192 pàgines

També
EDICIÓ EN
CASTELLÀ

**Segueix les orientacions de la
Conferència Episcopal Espanyola,
expressades en el text
*Los primeros pasos en la fe.***